SCIENCE FICTION

ALFA

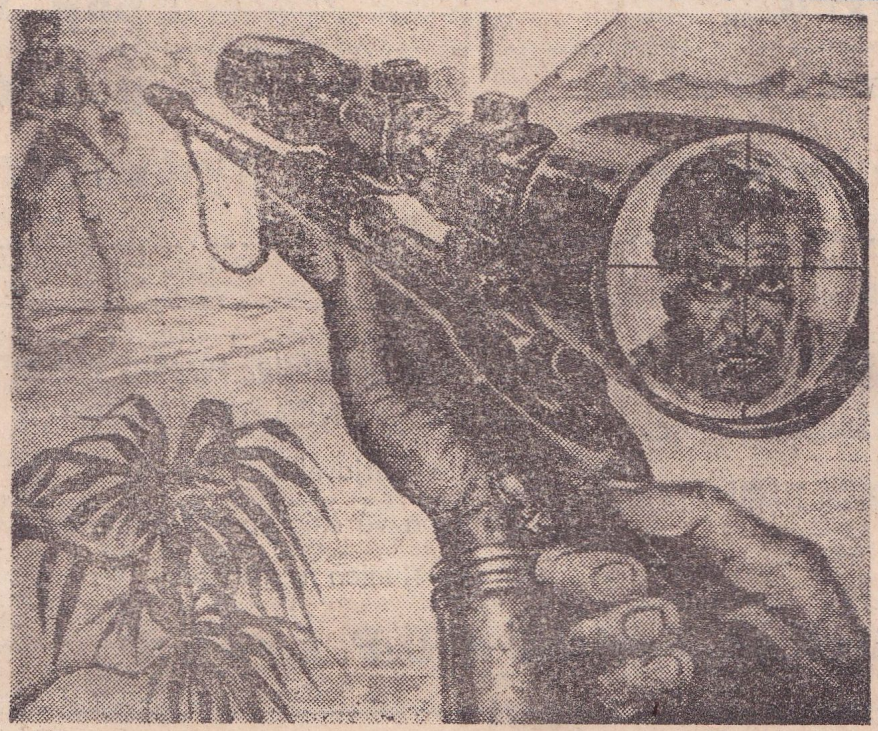

DIN SUMAR:

- Moartea unui terorist
- Acasă, vînătorul...
- Insula cuceritorilor
- Misiune specială

3
1990

SUMAR

Moartea unui terorist	**pag. 3**
Acasă, vînătorul...	**pag. 4**
Insula cuceritorilor	**pag. 8**
Renaşterea	**pag. 13**
În castelul cenuşiu	**pag. 13**
Misiune specială	**pag. 16**

În numărul viitor revista ALFA, va începe publicarea în serial a cunoscutului roman SF NOAPTEA TIMPURILOR de René BARJAVEL.

Aventură, dragoste, suspans într-un singur roman: NOAPTEA TIMPURILOR de René Barjavel.

Pentru a vă asigura continuitatea şi primirea ritmică a revistei,

abonaţi-vă la revista A L F A — S F

ABONAMENTE LA REVISTA ALFA

Deoarece la apariţia numărului doi al revistei Alfa, încă nu aveam cont bancar, mulţi cititori au întîmpinat greutăţi în expedierea mandatului poştal. Sîntem în măsură să vă comunicăm acum contul nostru la B.N.R. Braşov. Deci, pentru a vă asigura primirea promptă a revistei, vă propunem un abonament DIRECT LA REDACŢIE. În acest mod, revista ALFA, va ajunge la dumneavoastră rapid şi sigur, într-un plic recomandat. Abonamentele nu se fac pe luni, ci pe numere de devistă.

COSTUL ABONAMENTELOR

5 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 50 lei
10 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expediere = 100 lei
20 numere a 6,50 lei, plus 3,50 lei expedierea = 200 lei

Expediaţi mandatul poştal pe adresa:

Editura ALFA — Cont B.N.R. — BRAŞOV — 40.72.20.11.58.

P.O. BOX — 43, — 2252 — Codlea, jud. Braşov

Expediaţi apoi recipisa, împreună cu adresa pe care doriţi să primiţi abonamentul pe adresa redacţiei.

Sau, mai simplu, expediaţi pe adresa următoare, mandatul poştal:

SERGIU SOMEŞAN
P.O. BOX — 43
2252 — CODLEA Jud. BRAŞOV

Dar în acest caz, scrieţi cît mai citeţ numele şi adresa dumneavoastră (preferabil să o mai repetaţi o dată şi pe locul pentru corespondenţă al mandatului poştal).

Toţi abonaţii care ne-au expediat banii prin mandat telegrafic sînt rugaţi să ne expedieze de urgenţă ADRESA, deoarece din mandatul respectiv nu am putut afla decît numele şi oraşul din care au expediat banii.

IMPORTANT — Toţi abonaţii care se abonează la 20 de numere vor primi prin poştă — GRATUIT — Almanahul A L F A — S.F.

Moartea unui terorist

de Sorin BIOLAN

(Tomescu Ovidiu — un tînăr specialist în informatică — este solicitat de un fost coleg de liceu, maiorul Gheorghe Zamfirescu (Gigi) să-l ajute la penetrarea codurilor securității române...)

Am urcat cu pași repezi și, fără să mai privesc înapoi, am bătut la ușă semnalul convenit. Mi s-a deschis imediat și subofițerul care mă cunoștea de acum, mi-a spus :

— Grăbiți-vă ! Vă așteaptă tov. maior...

Parcă aveam o presimțire, așa că am parcurs aproape în fugă cei cîțiva metri de coridor, care mă despărțeau de camera unde îmi pierdusem atîtea nopți în căutarea unui program eficace. În semiîntunericul care domnea în încăpere, am zărit, alături de Gigi, alți cîțiva militari, toți aplecați peste lucirea mată a unui monitor. Texte, mai mult sau mai puțin inteligibile, se schimbau mereu pe ecran. După interesul cu care ereau urmărite mi-am dat seama că reușisem ; de fapt, după părerea mea, cel mai greu lucru era accesul la calculatorul securității, legătura cu el, dar asta se pare că rezolvaseră băieții lui Gigi, sau poate chiar cineva din securitate, își dăduse seama că corabia ceaușistă se scufundă și se hotărîse să se pună la adăpost, facilitîndu-le legătura. Nu știu și nici nu m-a interesat. Tot ce m-a interesat a fost programul în sine, un program destul de simplu, care apela în permanență calculatorul securității cu cereri de acces. Răspunsul invariabil fusese vreme de cîteva zile : „Accesul interzis : cod neconfirmat !". În sfîrșit, acum, în colțul din dreapta, sus al monitorului clipea verde inscripția : „Acces permis : codul confirmat !"

Auzindu-mă că intru, Gigi s-a întors spre mine :

— Felicitări, bătrîne ! Ai reușit...

— Am reușit cu toții, Gigi, i-am răspuns eu și m-am uitat peste umărul lui. Pe monitor, printre alte texte, unul revenea obsedant : „Urgent ! Activați Condorul... Urgent ! Activați Condorul...

Văzîndu-mi ațintită privirea pe ecran, Gigi m-a luat de umeri și m-a condus în biroul de alături.

— Nu aș vrea să crezi că sînt nerecunoscător și vreau să te dau la o parte... Misiunea ta s-a terminat ! Ce urmează de acum, ne privește numai pe noi...

Am dat din umeri :

— Așa a și fost înțelegerea, nu am de ce să mă supăr. Într-un fel mă bucur că am terminat jocul ăsta de-a superagenții.

Gigi m-a privit încurcat :

— Mă tem că pentru tine nu s-a terminat... Avem o sursă la securitate, cred că ți-ai dat seama, care ne-a șoptit că te așteaptă lucruri nu prea plăcute. Urmărire de gradul zero și poate nu numai atît... Nu știa mai mult nici el... Dispoziția a venit ofarte de sus și nu pe filiera obișnuită...

— Ei asta-i bună ! Cît de sus ?

Gigi m-a privit în față :

— Omul nostru nu e foarte sigur, dar se pare că totul a pornit de la cabinetul doi.

Am tresărit și un fior rece mi-a trecut pe șira spinării.

— Cred că e o greșeală. Chiar dacă s-ar fi descoperit ce fac eu pentru voi, asta nu era un motiv să ajungă cazul meu pînă acolo...

— Legătura noastră nici nu spunea că ar fi ceva în legătură cu noi. Au mai fost cazuri cînd, din aceeași dispoziție, o persoană anume era dată în urmărire apoi, după un timp oarecare nu se mai știa nimic despre ea... Era selectată pentru un serviciu special de care, nici măcar băieții de la securitate nu știau. Gărdă de corp ? Nu știa să-mi spună mai multe...

— Și atunci ce-i de făcut ? l-am întrebat eu și am încercat ca vocea să-mi sune cît mai normal.

Gigi a dat din umeri :

— Deocamdată întrerupem orice legătură... Dacă aflu ceva mai multe, am să-ți dau de veste...

Înainte de a pleca, l-am întrebat așa ca o simplă curiozitate, ce cod folosea calculatorul pe care tocmai îl penetraseră. Se pare că nu îl lăsaseră pe Dan să aleagă un cod care mi-ar fi dat ceva mai mult de furcă ci, din motive ideologice puseseră : NC—260111918.

Am început să rîd cînd am aflat și mai zîmbeam atunci cînd am ieșit în curtea vilei, unde grădinarul începuse să pregătească cîteva straturi noi. Omul de la poartă mi-a făcut semn că pot să ies, dar de data asta nu a mai pornit în urma mea. Îmi explicase Gigi că e mai bine. Motivele lui erau întemeiate, dar mi se părea că sînt brusc abandonat, după ce atîtea zile mă obișnuisem să am în spatele meu o umbră protectoare. Se înserase între timp, iar ploaia rece de toamnă dădea semne că are de gînd să se transforme în lapoviță așa că mi-am ridicat gulerul pardesiului și am grăbit pașii. Din față se apropiau două siluete, estompate de ploaie.

— Nu aveți un foc ? m-a întrebat unul din cei doi cu o voce răgușită.

— Nu fumez ! i-am răspuns iritat și am mai văzut cum mîna celuilalt se ridică și coboară brusc, apoi totul în jurul meu s-a învăluit în întuneric.

(sfîrșitul în numărul viitor)

Acasă, vînătorul...

de Catherine Lucile MOORE
Henry KUTTNER

În afară de propria-mi persoană nu am pe nimeni căruia să-i pot vorbi. Mă aflu în capul scărilor de marmură care coboară jos, în sala de recepții, iar femeile mele, împodobite cu toate bijuteriile lor, mă așteaptă, căci este vorba de „triumful unui Vînător"... triumful meu, al meu, Roger Bellamy, Preacinstitul Vînător. Lumina scînteiază pe suprafața vitrinelor de jos care adăpostesc sutele de capete uscate pe care le-am dobîndit prin luptă dreaptă; sînt unul dintre bărbații cei mai puternici ai New Yorkului.

Capetele sînt cele care îmi conferă puterea.

Dar nu am pe nimeni căruia să-i pot vorbi. Cui altcuiva, în afară de mine? Există oare în mine un alt Preacinstit Roger Bellamy, care ascultă? Nu știu. Probabil că el constituie singura mea parte reală. Fac tot ce-mi stă în putință, dar asta nu mă ajută cu nimic. Poate că lui Bellamy, cel interior, nu-i place ceea ce fac. Dar trebuie totuși să o fac. Nu mă pot opri, căci sînt născut ca Vînător. Este o moștenire apăsătoare, încă de la naștere. Cine nu mă invidiază? Cîți nu și-ar schimba locul cu al meu, dacă așa ceva ar fi posibil?

Dar faptul că o știu nu mă ușurează cu nimic.

Nu valorez nimic.

Ascultă-mă Bellamy, dacă într-adevăr de afli aici sub fruntea mea, ascultă-mă. Trebuie să mă asculți... trebuie să mă înțelegi. Tu, cel de aici, din interiorul țestei mele. De acum încolo, de la o zi la alta, în oricare zi poți ajunge în vitrina sălii de recepții a vreunui Vînător, în vreme ce gloatele de Populi se vor înghesui afară, în dreptul golurilor transparente ale ușilor, invitații vor veni pentru a admira și invidia, iar femeile, îmbrăcate în catifea și împodobite cu bijuterii vor sta mai în margine.

Poate că nu înțelegi, Bellamy. În clipa aceasta trebuie că te simți minunat. Însă fără îndoială că tu nu cunoști lumea asta reală în care eu sînt nevoit să continui a-mi duce viața. Dar sîntem în secolul XXI. Astăzi, acum, și nu există nici o cale de a o lua înapoi.

Nu cred că mă înțelegi.

*

Căci, vezi tu, nu există posibilitate de alegere. Ori sfîrșești în vitrina unui alt Vînător, împreună cu toată colecția ta de capete, în vreme ce femeile și copiii tăi sînt alungați și devin Populi, ori mori de o moarte naturală (sinuciderea este și ea o variantă), iar fiul cel mare îți moștenește colecția în vreme ce tu intri în nemurire într-un monument de plastic. Rămîi pentru totdeauna în picioare, învelit în plasticul transparent, pe un soclu în marginea Centrului Park-ului, așa ca Renway, bătrînul Falconer, Brennan și toți ceilalți. Toată lumea își amintește de tine, te admiră și te invidiază.

Vei continua oare să gîndești în teaca ta de plastic, Bellamy? Oare voi gîndi?

Falconer a fost un mare Vînător. Nu și-a încetinit niciodată ritmul și a trăit pînă la cincizeci și doi de ani. Pentru un Vînător, este o vîrstă foarte avansată. Circulă zvonuri că s-ar fi sinucis. Nu știu. Uimitor este însă faptul că și-a putut păstra capul pe umeri vreme de cincizeci și doi de ani. Acum concurența devine tot mai dură și zilnic apar bărbați mai tineri.

Ascultă-mă Bellamy, Bellamy interior. Ai înțeles cu adevărat? Te crezi încă în vremurile minunate ale tinereții, ale adolescenței, atunci cînd aveai o existență ușoară? Ai fost vreodată alături de mine pe parcursul anilor fără de sfîrșit și nemiloși cînd trupul și sufletul meu învățau să devină cele ale unui Vînător? Sînt încă tînăr și viguros. Nu mi-am întrerupt niciodată antrenamentele. Dar anii tinereții au fost cei mai duri.

Perioada cea mai minunată a fost înainte de acești ani. Nu a durat decît șase ani, șase ani de fericire, de căldură și dragoste în apropierea mamei, în hărem, alături de celelalte neveste cu copii. În perioada aceea tata era foarte bun. Dar cînd am ajuns la vîrsta de șase ani, toate au luat sfîrșit. N-ar fi trebuit să ne facă să cunoaștem dragostea, dacă totul trebuia să se sfîrșească atît de repede. Lucrul acesta ți-l amintești, Bellamy interior? Dacă da, totul este fără speranță de întoarcere. O știi doar. E sigur că o știi?

Supunerea și disciplina constituiau baza antrenamentului. Tata nu își manifesta bunătatea. Pe mama nu o mai vedeam, iar cînd totuși se întîmpla, o găseam și pe ea schimbată. Existau totuși laudele. Existau defilările printre Populi, care mă aclamau și pe mine alături de tata. El și instructorii mă felicitau atunci cînd dădeam dovadă de o îndemînare deosebită în duel, la tir sau la judo.

Deși era interzis, eu și frații mei căutam adeseori să ne ucidem. Instructorii ne supravegheau de aproape. Pe vremea aceea nu eu eram moștenitorul. Dar am devenit atunci cînd fratele meu și-a rupt gîtul în urma unei căderi la judo. Aducea cu un accident însă bineînțeles, că nu era așa ceva, iar de atunci a trebuit să fiu mai atent ca niciodată. Trebuia să dobîndesc o îndemînare fără egal.

Iar tot acest timp, tot acest timp chinuitor era consacrat învățării de a ucide. Era ceva natural. Ni se repeta fără întrerupere cît era de firesc. Trebuia să învățăm. Iar moștenitor nu putea fi decît unul singur.

Trăiam deja sub un acoperămînt de frică. Dacă tata și-ar fi pierdut capul am fi fost goniți cu toții din conac. Oh! n-am fi suferit de foame, n-am fi rămas fără acoperiș. Nu în epoca aceasta științifică. Dar să nu fi Vînător? Să nu ai parte de nemurire într-un monument de plastic înălțat la marginea Central Park-ului?

Cîteodată visez că fac parte din Populi. Pare ciudat, dar în vis îmi este foame. Ori una ca asta este imposibil. Mari uzine furnizează lumii tot ce este necesar. Mașinile sintetizează alimentele, construiesc locuințele și ne oferă tot ce ne trebuie. N-aș fi putut fi niciodată un Populi, dar dacă ar fi fost astfel n-ar fi trebuit decît să intru într-un restaurant și să aleg din micile casete de sticlă felurile de mîncare care mi-ar fi plăcut. Aș mînca bine... de fapt mult mai bine decît mănînc acum. Și totuși, în vis mi-e foame.

Probabil că alimentele pe care le absorbi nu te satisfac, Bellamy interior. Nici pe mine, dar nu acesta este rostul lor. Gustul lor este neplăcut, dar conțin toate proteinele, vitaminele și mineralele care sînt indispensabile pentru a-mi menține trupul și creierul la cel mai înalt nivel de eficacitate. Și nici nu trebuie să aibe gust plăcut. Nu plăcerea este cea care conduce bărbatul spre nemurire. Plăcerea este un lucru debilizant și nefast.

Bellamy interior... mă urăști?

N-am avut o existență ușoară. Nici acum nu este mai ușoară. Carnea îndărătnică luptă împotriva nemuririi viitoare, incită bărbatul la slăbiciune. Însă dacă te arăți slab, cîtă vreme mai poți spera să-ți păstrezi capul pe umeri?

Cei care fac parte din Populi se culcă cu femeile lor. Eu nici măcar nu le-am îmbrățișat pe ale mele, pe nici una. (Oare tu ești cel

care îmi trimiți visele astea ?). Copiii mei ? Da, sînt într-adevăr ai mei ; soluția este oferită de inseminarea artificială. Dorm pe un pat tare. Adeseori mă îmbrac în rasă. Nu beau decît apă. Hrana mea nu are nici un gust. În fiecare zi mă antrenez cu instructorii mei pînă la epuizare. Viața este dificilă... Însă în cele din urmă vom fi înălțați pentru eternitate într-un monument de plastic, tu și cu mine, așteptînd ca lumea să ne admire și să ne invidieze. Voi muri ca Vînător și voi deveni nemuritor.

Dovada se află acolo, în vitrinele din sala de recepții. Capetele, capetele... privește Bellamy, cîte capete ! Stratton, primul cap pe care l-am dobîndit. L-am ucis în Central Park, cu o sabie-topor. Cicatricea de la tîmplă el mi-a făcut-o, în acea noapte. Am învățat să fiu mai agil. Trebuia.

De fiecare dată cînd pătrund în Central Park, în ajutor îmi vin frica și ura. Adesea este un lucru înfricoșător să te afli acolo. Nu ne ducem decît noaptea, și înainte de a dobîndi un cap ni se întîmplă să consacrăm destule nopți pîndei. Știi, doar, accesul în parc le este interzis tuturor, mai puțin Vînătorilor.

Este terenul nostru de vînătoare.

Am fost viclean, îndemînatic, plin de imaginație. Am avut mult curaj. Mi-am învins frica și mi-am alimentat ura, acolo, printre umbrele parcului, la pîndă pe urmele vînatului, fără ca să știu vreodată în ce moment voi simți oțelul mușcător arzîndu-mi grumazul. În parc nu există reguli. Pistolete, măciuci, cuțite... o dată m-am trezit prins într-o capcană, din cabluri de oțel și țepușe ascuțite. Dar m-am răsucit la timp și suficient de repede așa încît mîna dreaptă mi-a rămas liberă. Iar lui Miller, atunci cînd a venit să mă prindă, i-am expediat un glonț între ochi. Iată-i capul, acolo jos, în vitrina aceea. N-ai zice că un glonț i-a traversat craniul, căci thanalogii sînt foarte abili. Dar în împrejurări normale ne străduim să nu stricăm capetele.

★

Ce te tulbură într-atît, Bellamy interior ? Sînt unul dintre cei mai mari Vînători ai New Yorkului. Trebuie totuși să fii viclean. Un vînător trebuie să pună capcane și lațuri cu mult timp înainte, și nu numai în Central Park. Trebuie să-și mențină spionii mereu în stare de alertă și să-și strîngă fără încetare rețeaua de contacte din jurul conacelor din oraș. Trebuie să știe cine este puternic și cine nu merită ostenala de a fi prins. La ce bun să învingi un Vînător care nu are decît o duzină de capete în sala sa de recepții în vreme ce riști să-ți pierzi capul și colecția ?

Posed sute de capete. Ieri mai eram încă cel dintîi dintre bărbații din grupa mea de vîrstă. Ieri eram încă invidiat de toți cei pe care îi cunoșteam, eram idolul celor din Populi, stăpînul recunoscut al unei jumătăți din New York. Jumătate din New York ! Știi tu ce înseamnă asta pentru mine ? Înseamnă că rivalii mă urau și mă recunoșteau ca fiindu-le superior.

O știi bine, Bellamy. Este adevărat că Jonathan Hull cel Sincer și Ben Griswold cel Bun scrîșneau din dinți gîndindu-se la mine, că Bill Lindman cel Negru și Cowles Șuierătorul își numărau trofeele și mă chemau la videofon ca să mă roage cu lacrimi de ură și furie în ochi să-i întîlnesc în parc și să le acord șansa pe care o doreau mai mult ca orice altceva.

Le rîdeam în nas. Am rîs pînă ce l-am adus pe Bill Lindman cel Negru într-o stare de turbare oarbă, iar apoi aproape că l-am invidiat, căci eu n-am mai încercat de mult furia ucigașă. Îmi place această eliberare sălbatică a conștiinței, care nu-mi mai lasă decît instinctul orb și irațional de a ucide. Într-o asemenea clipă aș ajunge chiar să te uit, Bellamy interior.

Dar așa a fost ieri.

Căci aseară Ben Griswold cel Bun a luat un cap. Îți amintești sentimentele noastre cînd am aflat, tu și cu mine ? La început mi-am dorit să mor, Bellamy. Apoi l-am urît pe Ben ca pe nimeni altcineva, deși am mai cunoscut ce însemena ura. Refuzasem să cred că a reușit. Nu vroiam să cred că a luat chiar capul acela.

Am spus că era o greșeală, că a luat capul unui oarecare, un Populi. Dar știam că mă mințeam singur. Nimeni nu vînează capetele celor comuni. Nu au valoare. Iar apoi mi-am spus : „Nu poate fi capul lui Jonathan Hull cel Sincer. E imposibil. Nu poate fi așa !" Căci Hull era puternic. Sala lui cea mare conținea aproape tot atîtea capete cît și a mea. Dacă Griswold urma să le aibă pe toate, atunci devenea cu mult mai puternic decît mine.

Ideea asta era o tortură insuportabilă.

Mi-am pus Pălăria de Stat, împodobită cu cîte un clopoțel pentru fiecare cap pe care l-am luat, și m-am dus să mă conving. Era adevărat, Bellamy.

Conacul lui Jonathan Hull era în curs de golire. Mulțimea intra și ieșea în valuri în vreme ce femeile și copiii lui Hull plecau în grupuri mici, fără zgomot. Femeile nu păreau nefericite, însă băieții da. (Natural, fetele fuseseră trimise printre Populi încă de la naștere ; sînt lipsite de valoare). M-am uitat o vreme la băieți. Erau cu toții foarte nefericiți și furioși. Unul dintre ei avea aproape șaisprezece ani, un băiat voinic și agil care trebuie să fi fost spre sfîrșitul perioadei de antrenament. Într-o bună zi l-aș fi putut întîlni în parc.

Ceilalți băieți erau cu toții prea tineri. Acum că instrucția lor era întreruptă, niciodată nu vor mai îndrăzi să pătrundă în parc. Acesta este motivul pentru care nici un Populi nu devine Vînător. Sînt necesari ani luni de exerciții dure pentru a transforma în tigru acel iepuraș care este un copil. Iar în Central Park doar tigrii pot rămîne în viață.

★

Am privit prin ferestrele conacului lui Jonathan cel Sincer și am văzut că vitrinele din sala lui cea mare de recepții erau goale.

— Deci nu e nici coșmar, nici minciună... Griswold le are într-adevăr, și pe deasupra sînt cele ale lui Jonathan cel Sincer, mi-am spus eu.

Am trecut de poartă, am strîns pumnii și am izbit piatra brună a conacului, mormăind cu dispreț față de propria-mi persoană.

Nu valoram nimic. Mă detestam așa cum îl uram și pe Griswold. Apoi brusc, nu-mi mai rămăsese decît această a doua ură, și am știut ce avea de făcut.

— Astăzi, m-am gîndit eu, el ocupă locul care îmi aparține mie. Bărbați disperați îi vor vorbi, îl vor ruga, îl vor provoca, vor încerca prin toate mijloacele cunoscute să-l atragă la noapte în parc. Dar eu sînt prevăzător. Îmi clădesc planurile cu mult înainte. Am rețele de spioni care se întind pînă la conacele tuturor Vînătorilor din oraș și ale căror rețele se întretaie.

De data aceasta cheia problemei o constituie una dintre propriile mele neveste, Nelda. De mult timp îmi dădusem seama că nu mă iubea. Fără vreun gînd anume i-am alimentat acest sentiment pînă ce am făcut-o să mă urască. Am aranjat apoi în așa fel încît Griswold să fie informat. Mulțumită unor astfel de stratageme ajunsesem atît de puternic pe cît fusesem... și cît voi redeveni, cu siguranță.

Mi-am tras pe mînă o mănușă prevăzută cu fire de păr, cu riduri la încheieturi și cu unghii, așa încît semăna cu o mînă reală. M-am dus la videofon și l-am chemat pe Ben Griswold cel Bun. Acesta apăru foarte zîmbitor pe ecran.

— Te provoc, Ben, i-am spus eu. În seara asta, la ora nouă, în parc, lîngă carusel.

Mi-a rîs în nas. Era un bărbat înalt, cu o musculatură greoaie și cu gît gros.

I-am privit grumazul.

— Astă seară, la ora nouă, am repetat eu.

— Oh! nu, Roger, mi-a răspuns el rîzînd cu poftă. De ce să-mi risc capul?

— Ești un prăpădit.

— Sigur că da, spuse el, rîzînd în continuare, un prăpădit, de vreme ce n-am nimic de cîștigat și totul de pierdut. Eram oare un prăpădit și noaptea trecută, cînd am luat capul lui Hull? De multă vreme îl țînteam, Roger. Recunosc că mi-a fost teamă să nu-i iei tu primul. De altfel, de ce n-ai făcut-o?

— Eu am treabă cu capul tău, Ben.

— Nu în seara asta, spuse el. Nu înainte de a trece o bucată de vreme. Nu o să mă întorc în parc așa de curînd; o să fiu prea ocupat. De altfel în prezent tu ești în afara cursei, Roger. Cîte capete posezi?

Blestematul, cunoștea bine avansul pe care îl căpătase față de mine... pentru moment. Mi-am lăsat ura să-mi apară pe chip.

— În parc, deseară la ora 9, am strigat eu. Lîngă carusel. De nu o să fiu sigur că ți-e frică.

— Poți să-ți mănînci inima, Roger! își bătu el joc de mine. În seara asta defilez prin oraș. Vino să mă vezi. Sau nu... dar nu vei putea să nu te gîndești la mine. Nu poți face nimic.

— Porcule! Porc împuțit! Prăpăditule!

*

Rîdea, mă lua în derîdere, mă înțepa așa cum făcusem și eu cu alții de atîtea ori. Nu era nevoie să mimez furia. Aveam poftă să-mi afund mîinile în ecran și să-i înfig degetele în beregată. Furia mea nebună îmi făcea plăcere... Era excelent. Am lăsat-o să crească pînă la un nivel care mi se păru suficient. L-am lăsat să rîdă...

Iar apoi, ca să închei, mi-am dus la îndeplinire planul pe care îl aveam în minte. La momentul oportun, cînd a putut părea convingător, mi-am repezit pumnul în ecran. Sticla explodă. Chipul lui Griswold se sfărîmă. Eram mulțumit. Era o satisfacție.

Contactul era întrerupt, natural. Dar știam că va trece rapid la o verificare. Mi-am scos de pe mînă mănușa protectoare și am chemat un servitor în care puteam avea încredere. (Este un criminal; eu îi ofer azil. Dacă mor eu, moare și el, și știe acest lucru). Îmi bandajă mîna dreaptă, nevătămată, și i-am explicat ce va trebui să spună celorlalți servitori. Știam că Nelda va fi rapid informată în harem și că Griswold va fi pus la curent în mai puțin de o oră.

Mi-am întreținut furia. Toată ziua, în gimnaziu, m-am exersat cu antrenorii mînuind sabia-topor și pistolul doar cu mîna stîngă. M-am prefăcut că sînt aproape de starea de nebunie furioasă, de acea demență ucigătoare care ne cuprinde atunci cînd avem sentimentul că am eșuat în întregime. Acest gen de eșec nu poate avea decît două ieșiri. Sinuciderea este cea de a doua. Atunci nu mai riști nimic, și știi că trupul îți se va înălța la marginea parcului, în costumul său de plastic. Dar adesea ura se răsfrînge către exterior, și nu mai rămîne nici o urmă de teamă. Atunci Vînătorul devine nebun de furie, iar dacă acest lucru îl face periculos în cel mai înalt grad, în același timp devine și pradă mai ușoară... căci uită de orice prudență.

Era un lucru primejdios și în ceea ce mă privea, căci forma aceasta de uitare este una dintre cele mai tentante — una singură fiindu-i superioară — distrugerea totală.

Oricum, întinsesem momeala pentru Griswold. Dar ca să-l fac să iasă trebuia mai mult decît o simplă momeală, dacă cumva considera că nu are nimic de cîștigat asumîndu-și un asemenea risc. Am lansat atunci diverse zvonuri. Zvonuri foarte plauzibile. Am lăsat să se murmure că Bill Lindman cel Negru și Cowles Șuierătorul, la fel de disperați ca și mine de triumful repurtat asupra noastră de Griswold, și-au lansat o provocare și se vor întîlni seara, în parc. Unul singur putea rămîne în viață, iar acela va fi stăpînul New Yorkului în ceea ce privește puterea în cadrul grupei noastre de vîrstă. (Mai există, desigur, și bătrînul Murdoch, cu fabuloasa sa colecție, dobîndită de-a lungul unei vieți îndelungate, dar rivalitatea nu era dezvoltată cu adevărat decît între noi).

*

De-ndată ce-am lansat zvonurile, m-am gîndit că Griswold va acționa. Este imposibil să împiedici propagarea acestui gen de zvonuri. Rar se întîmplă ca vreun bărbat să anunțe pe față că se duce în Central Park. Iar după cîte știe Griswold, supremația i se afla în pericol înainte chiar de a se bucura de un Triumf. Desigur, ar exista un pericol și dacă ar ieși ca să-și păstreze victoria. Lindman și Cowles sînt amîndoi niște Vînători buni Dar Griswold — dacă nu cumva bănuia că îi întinsesem o capcană — avea șansa de a repurta o victorie sigură asupra mea, Cinstitul Roger Bellamy, care îl aștepta cuprins de o furie oarbă într-un loc dinainte stabilit, cu mîna dreaptă inutilizabilă pentru luptă. Nu era oare o treabă cam trasă de păr? Ba da, dar nu-l cunoașteți pe Griswold.

Cînd s-a lăsat noaptea mi-am îmbrăcat din nou ținuta de vînătoare. Este un veșmînt negru, impenetrabil pentru gloanțe, dar care permite o mare ușurință în mișcări. Mi-am înnegrit fața și mîinile. Mi-am luat un pistol, un cuțit și o sabie-topor al cărui metal este tratat în așa fel, încît să nu strălucească, să nu reflecte lumina. Sabia-topor îmi place în mod deosebit... căci am forță în brațe. Aveam însă grijă să nu mă folosesc de mîna bandajată.

Iar tot timpul nu încetam să-mi repet că trebuia să par la limita dezlănțuirii demențiale, căci știam că spionii lui Griswold îi vor raporta și cel mai neînsemnat gest.

M-am îndepărtat spre Central Park, către intrarea cea mai apropiată de amplasamentul caruselului. Oamenii lui Griswold m-au filat pînă aici, dar nu și mai departe.

Am întîrziat o clipă în fața grilajului... îți amintești, Bellamy din lăuntrul meu? Îți amintești monumentele din plastic prin fața cărora am trecut, de-a lungul parcului? Falconer, Brennan și toți ceilalți, pentru totdeauna nemuritori, înălțați mîndri ca niște zei în blocurile lor transparente și eterne. Cu toate pasiunile stinse, cu toate luptele încheiate, avînd gloria asigurată pentru todeauna. I-ai invidiat și tu, Bellamy?

Îmi amintesc ochii bătrînului Falconer, care părea să privească cu dispreț spre mine. Numărul de capete pe care le luase era gravat pe piedestal, și era foarte mare.

Așteptați, m-am gîndit eu. Și eu mă voi înălța învelit în plastic. Voi lua mai multe capete decît tine, Falconer, iar în ziua în care voi reuși, atunci, chiar în acea zi, voi putea să-mi lepăd povara...

Exact în spatele grilajului, în întunericul profund, mi-am îndepărtat pansamentul de la mîna dreaptă. M-am înarmat cu cuțitul și, lipit de zid, m-am îndreptat cu iuțeală spre portița cea mai apropiată de locuința lui Griswold. Desigur, n-aveam nici cea mai mică intenție să mă apropii de carusel. Griswold va fi nerăbdător să mă ucidă, să iasă imediat din parc, deci e foarte probabil să nu-și mai facă timp să și gîndească. Griswold nu are nimic dintr-un gînditor. Pariam că va alege drumul cel mai scurt.

Așteptam, simțindu-mă foarte singur și savurînd această solitudine. Îmi era greu să rămîn în continuare furios. Arborii murmurau în întuneric. Luna se ridica din Atlantic, în spatele Long Island-ului. M-am gîndit că strălucea peste Sound și peste oraș. Va continua să se înalțe astfel încă mult timp după moartea mea. Va străluci pe plasticul monumentului meu și îmi va scălda obrazul cu lumina ei rece multă vreme după ce tu și cu mine, Bellamy, ne vom găsi liniștea, vom pune capăt îndelungatului nostru război.

*

L-am auzit pe Griswold apropiindu se Mă forțam să-mi alung din cuget orice alt gînd în afara celui de a ucide. Pentru așa ceva fuseseră antrenate atît de dur trupul și spiritul meu încă de la vîrsta de șase ani. Am respirat profund de cîteva ori. Ca întotdeauna, frica ascunsă și paralizantă căuta să mă cuprindă, frica și încă ceva. Ceva din interiorul meu — tu ești oare, Bellamy ? — care îmi spune că nu doresc cu adevărat să ucid.

Atunci a apărut Griswold, iar ura mea obișnuită, avidă, a repus lucrurile în ordine.

Nu-mi amintesc mare lucru din luptă. Totul păru să se desfășoare pe durata unui interval de timp nedefinit, deși îmi închipui că a durat destul de mult. A fost o luptă dură, rapidă, frumos desfășurată. Și unul și celălalt purtam veșminte impenetrabile pentru gloanțe, dar eram răniți încă înainte de a ne putea apropia suficient unul de celălalt pentru a încerca să ne retezăm reciproc capetele, cu arme albe. El era înarmat cu o sabie, mai lungă decît sabia mea topor. Lupta era totuși egală. Trebuia să terminăm rapid, căzi zgomotul putea atrage și alți Vînători, în cazul în care ar mai fi fost și alții în parc în acea seară.

Dar, ca să închei, l-am ucis.

I-am retezat capul. Luna nu se ridicase încă deasupra clădirilor înalte de pe cealaltă parte a parcului, iar noaptea era încă la început.

Am chemat un taxi. În cîteva minute m-am întors la conac împreună cu trofeul meu. Înainte de a mă lăsa îngrijit de chirurgi m-am asigurat că duseseră capul la laborator în vederea unui tratament rapid, pentru o preparare accelerată. Am dat ordine pentru organizarea unui Triumf la miezul nopții.

În vreme ce eram întins pe masă și medicii îmi spălau și pansau rănile știrea se și răspîndea deja prin oraș. Servitorii mei erau la locuința lui Griswold, ca să-i transfere colecțiile în sala mea de recepții ; instalau vitrine suplimentare pentru a-mi cuprinde toate trofeele, pe cele ale lui Jonathan cel Sincer și pe cele ale lui Griswold. Voi fi bărbatul cel mai puternic din New York, după măestrii ca bătrînul Murdoch și încă unul sau doi. Toți cei din grupa mea de vîrstă și din cea superioară vor fi bolnavi de invidie și de ură. M-am gîndit la Lindman, la Cowles, și am izbucnit într-un hohot de rîs triumfător.

Credeam că era un triumf... atunci, în clipa aceea.

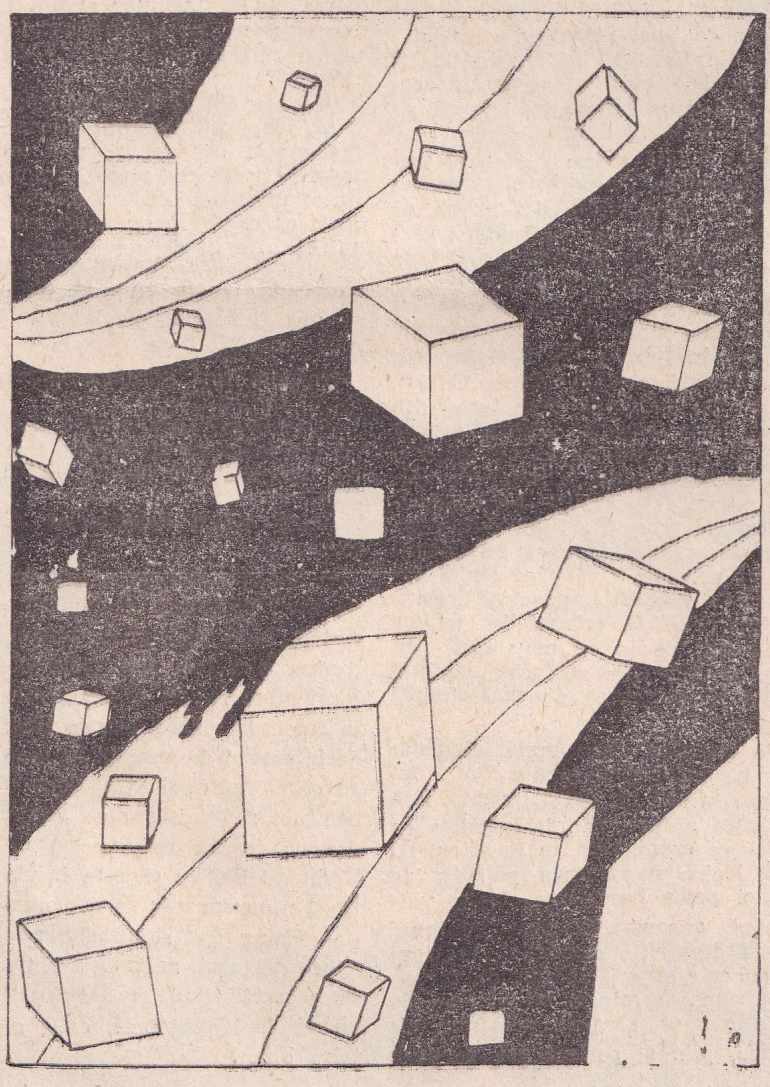

*

Acum stau în capul scărilor, privesc luminile și luxul, șirurile numeroase de trofee, femeile și bijuteriile lor. Servitorii înaintează către porțile grele de bronz ca să le deschidă. Ce se va întîmpla ? Mulțimea de invitați, marii Vînători, vor veni oare să-și aducă omagiul unui mai mare decît ei ? Sau... ce-ar fi dacă n-ar veni nimeni să asiste la Triumful meu ?

Batanții de bronz încep să pivoteze, și mi-e frică. Frica aceea care nu-l părăsește niciodată pe Vînător, în afara ultimului și celui mai grandios Triumf, frica se află cuibărită în mine. Dacă în vreme ce-l urmăream pe Griswold un alt Vînător, un oarecare, a întins o ambuscadă unui vînat mai de soi... dacă, de exemplu, cineva a luat capul bătrînului Murdoch ? Atunci altcineva ar repurta un Triumf mai mare decît al meu !

Frica mă sugrumă. Eșecul. Un alt Vînător m-a învins. Nu valorez nimic..

Nu. Ascultă ! Ascultă-i cum îmi strigă numele ! Privește, privește-i înghesuindu-se pe ușa deschisă, toți marii Vînători și femeile lor, strălucind de bijuterii, care sosesc în grupuri masive umplînd marea sală care mi se întinde la picioare. Mi-a fost frică prea devreme. În definitiv, în seara asta eram singurul Vînător din parc. Așa că am cîștigat, iar Triumful este numai al meu

Sînt aici Lindman, și Cowles. Le citesc foarte, foarte ușor expresiile de pe chip. Sînt nerăbdători să-mi vorbească încă în această seară, în particular, ca să mă provoace la duel în parc.

Își ridică cu toții brațele, salutîndu-mă. Îmi strigă numele.

Fac un semn unui servitor. Îmi întinde un pahar plin, pregătit dinainte. Acum îi privesc de la înălțime pe Vînătorii New Yorkului — îi privesc de la înălțimea Triumfului meu — și îmi ridic paharul spre ei.

Beau.

Vînători, în prezent nu-mi mai puteți răpi nimic.

Mă voi înălța cu mîndrie, învești mîntat în plastic asemenea unui zeu, în blocul etern care mă va înconjura, cu toate pasiunile stinse, cu toate luptele încheiate cu gloria asigurată pentru totdeauna.

Otrava acționează rapid

Iată-l, adevăratul Trimf !

Traducere : Radu GÂRBACEA

Insula cuceritorilor

de Nelson S. BOND

— Trebuie să mă credeți, spunea Brady. Vorbea aprins, cu pumnii încleștați, privind drept în ochii bărbatului în vîrstă din fața sa. Știu că totul pare imposibil sau chiar o nebunie, doar pentru asta mă aflu aici. Dar este purul adevăr și trebuie să mă credeți. **Trebuie....** domnule, adăugă el puțin mai tîrziu, recunoscînd în acest fel gradul interlocutorului său.

Căpitanul de corvetă Gorham răspunse calm :

— Pe loc repaus, locotenente. Eu trebuie să discut cu dumneata în calitate de practician și nu ca ofițer superior. Ce-ai zice să dăm uitării galoanele în timp ce-mi depeni povestea dumitale ?

Joe Brady surîse. Era prima dată după cîteva săptămîni că zîmbea, iar figura sa chinuită părea că nu se supune decît cu greu intențiilor sale. Buzele i se crispară într-un zîmbet chinuit dar ochii rămaseseră întunecați și neîncrezători.

— Mulțumesc, doctore, spuse el. De unde vreți să încep ?

Gorham frunzări dosarul locotenentului. Cîteva pagini îi atrăseseră atenția prin faptul că rezumau trei ani de serviciu fără greșeală, dacă nu chiar străluciți : Brady, Joseph, Travers... Vîrsta : 24... Diplomă USNA, 1941, Pilot de vînătoare, Sarasota 1941—2.... Repartizat : USS Stinger... Locotenent în 1942... Citat pe ordin de zi... Recomandat pentru...

— E povestea dumitale, reluă doctorul prudent. Dumneata trebuie să știi ce trebuie să-mi spui. Dacă am înțeles bine, totul a început în timpul ultimei misiuni.

— Exact. Atunci au început necazurile mele. Ceea ce vreți afla durează de mai mult timp — de mult mai mult timp. De ani de zile, fără îndoială, sau chiar de zeci de ani. Degetele lui Brady se crispară ca niște ghiare pe biroul din fața sa. Trebuie să facem ceva, doctore ! Timpul trece și, cu fiecare zi Ei devin mai puternici. Trebuie ca lumea să înțeleagă asta.

— S-o luăm de la început, sugeră Gorham. Întoarce-te la ultimul dumitale zbor...

Tonul său calm și așezat avut un efect liniștitor asupra tînărului. Vocea lui Brady își pierdu nota ascuțită, isterică.

— Da, domnule, spuse el. Foarte bine, dacă este așa atunci totul a început astfel. Ne-am îndeplinit misiunea și reveneam acasă... „Acasă" era de fapt pe „Stinger". Acum că războiul s-a terminat, pot să vă spun unde am fost și ce-am făcut. Patrulam în Marea Chinei în zona Palauan, între Filipine și Indochina. Aveam misiunea să hărțuim marina inamicului, cu scopul de a distruge podul maritim dintre Strîmtori și Insulele japoneze. Corpul nostru expediționar a suferit o duzină de invazii terestre de la Labuan pînă la Hainan, iar aviația noastră opera periodic false concentrări pentru a-i zăpăci pe japonezi.

Ultima noastră țintă fusese Songean și tocmai dinspre acest port ne întorceam cînd s-a întîmplat totul

Am zărit un cargou care urca greoi în lungul coastei și am cerut permisiunea șefului escadrilei să-i plasez o „prună" pe care o căram nefolosită. A fost de acord și, cu toții ne-am scuipat prunele pe cargoul care, văzîndu-ne venind, a ripostat cu tot ce putea, dar, era ca și cînd ar fi zvîrlit în noi cu cocoloașe de hîrtie.

Ceea ce i-am plasat în coșul din spate l-a făcut să zboare în bucăți ca modelele alea reduse pentru copii. Știți cum sînt astea : apeși pe un buton și... bum !

Totul a fost foarte simplu și tocmai discutam foarte excitați pe tema asta, cînd ne-am dat seama că pierdeam rapid din altitudine. Cargoul crăpase ca un șobolan ce se înecă, antrenîndu-ne și pe noi în agonia sa. O bucată din carcasa lui a străpuns unul din rezervoarele laterale în timpul exploziei și benzina noastră stropea Marea Chinei. Nu ne-am neliniștit prea tare din cauza asta. Marina veghea asupra alor săi și știam că, în cel mult o oră de la largarea bărcilor de salvare, vom fi pescuiți. I-am raportat vestea proastă șefului escadrilei, i-am acceptat resemnați condoleanțele și priveam fără prea multă îngrijorare escadrila noastră transformîndu-se la orizont în puncte negre din ce în ce mai mici, în timp ce încercam să facem pasărea rănită să plutească cît mai mulți kilometri.

Ne așteptau clipe grele, gîndeam noi, ba chiar nenorocite. Dar nu ne păștea nici un pericol serios. Așa credeam atunci, ca niște băieți cu logică ce eram. Dar, în Pacificul de Sud, logica și rațiunea poți să le arunci peste bord.

După aproximativ zece minute de la dispariția escadrilei, în timp ce cu cele cîteva picături de carburant rămase aminam cît puteam de mult marele plonjon, orizontul albastru, plat și perfect gol, se puse să vomite munți de cumulusi tunători apăruți din neant, torențe furioase de ploaie și un vînt ca un uragan lansat cu mai mult de o sută pe oră, ce ne prinse și făcu o sfîrlează de copil din păsărica noastră.

Cît timp am călărit astfel uraganul acela turbat nu pot să vă spun. Nu aveam vreme să mă uit la ceas; tot ceea ce puteam să fac era să mențin botul „Focoasei Alice" în vîntul dezlănțuit ce ne-a scuturat și ne-a învîrtit ca și cînd cîntăream cîteva grame și nu tone. Se înțelege că nu eram în stare să urcăm deasupra furtunii : nu aveam altceva de făcut decît să încercăm să rămînem pe loc și să răbdăm. De o sută de ori am crezut că ne vom sfărîma de suprafața apei dar, de fiecare dată, vîntul ne sălta ca să se mai distreze cu noi.

Eram toți trei la capătul puterilor, plini de vînătăi și bolnavi ca niște ciini într-un malaxor și am fi dat bucuroși un an de permisie numai ca să fim cît mai departe de acel infern.

Și brusc, la fel de neașteptat precum a apărut, taifunul dispăru. Un Maelstrom de vînt și ploi ne rostogolise timp de secole, iar în minutul următor, cerul a devenit limpede ca cristalul, un soare vesel încălzea o mare de un albastru liniștit și, sub umbra aripilor noastre, se întindea sanctuarul verde și roz al unei insule tropicale.

★

Gorham tuși politicos întrerupîndu-și pacientul :

— Iartă-mă, locotenente. Aș vrea să precizăm acest punct. Poate să fie important. O insulă, zici ? Ce insulă ?

Brady ridică neputincios din umeri :

— Nu știu, domnule. Am fost atît de mult scuturați, rostogoliți și învîrtiți, încît nici unul dintre noi n-avea nici cea mai mică idee de locul în care ne aflăm. Puteam fi la cinci, la cinzeci sau la cinci sute de kilometri de punctul în care ne-a surprins taifunul. Cu voce fermă continuă : Oriunde s-ar afla însă această insulă, trebuie s-o găsim. Trebuie ! Pentru că este insula Lor. Dacă n-o vom găsi ca să-i nimicim...

— Ce-ar fi să continuăm povestea, spuse doctorul, calm. Ați ajuns deci în această insulă necunoscută aterizînd fără probleme, dacă am înțeles bine ?

Exact, domnule. Am aterizat cu bine pe o fișie îngustă de nisip.

*

Am aterizat cu bine pe o fișie îngustă de nisip continuă Brady. Eram încîntați că am găsit acest loc liniștit, dar nu eram siguri de securitatea pe care ne-o putea oferi în continuare. Nu știam dacă ne aflăm pe teritoriul nostru sau al inamicului, înțelegeți? În acest colț uitat de lume era posibil ca locuitorii să fie neutri dar totuși ostili. Cu alte cuvinte, aborigeni, vînători de capete și chestii de-astea. Vă imaginați surpriza și plăcerea noastră cînd, la cîteva minute abia după aterizarea noastră, ne-am pomenit cu oameni albi ce ne strigau veseli ieșind din zidul verde al pădurii ce mărgineea plaja. Erau cu toții surîzători și, în aparență, neînarmați.

Entuziaști și curtenitori, ne-au urat, într-o engleză perfectă, bun venit.

— Am văzut avionul aterizînd, ne spuse cel ce părea a-i comanda, un tip mai degrabă tînăr ce se prezentă sub numele de dr. Grove și s-au grăbit să vină în întîmpinarea noastră în cazul în care am fi avut nevoie de ajutor medical.

L-am asigurat că eram cu toții bine și că am fi avut nevoie doar de hrană și de odihnă precum și de un mijloc de a comunica la bază poziția noastră ca să nu fim căutați în tot Pacificul de Sud.

Doctorul Grove dădu din cap:

— Cu hrana și odihna nu veți avea probleme, spuse el cu căldură. Cît despre rest, știți, în locul ăsta primitiv, pentru acest gen de treburi e nevoie de timp. Dar o să vedem, o să vedem...

— Avem un emițător radio în avion..., începui să spun dar John Kavanaugh, radistul nostru, clătină negativ din cap.

— Aveam un emițător, șefule: și-a dat sufletul chiar înainte de a ajunge deasupra insulei. Furtuna, fără îndoială...

— Dar poți să-l repari, nu?

— Cred că da, dacă nu are ceva foarte grav. Voi ști asta în momentul cînd voi putea să-l examineez.

— Bineînțeles, încuviință Grove. Dar, pînă atunci, sper că ne veți face plăcerea să acceptați modesta noastră ospitalitate. Nu avem prea des bucuria să primim oaspeți noi. Vom fi bucuroși să stăm de vorbă. Dacă vreți să mă urmați...

Tom Goeller, tunarul nostru, a fost primul care a intuit că în toată povestea asta ceva nu era în regulă. Fără să bănuiască ceva precis, era intrigat. Cu voce tare se miră în timp ce pătrundeam în junglă:

— Nu înțeleg... De unde?

— Nu înțelegi ce? îl întrebai. Ce vrei să spui cu „de unde"? Ce te frămîntă, Tom?

Acest Grove, mormăi Tom. Spune că ne-a văzut aterizînd. Dar de unde? Unde dracu trăiesc? În copaci? Am avut timp să observ bine insula înainte de a ateriza și n-am zărit nimic ce să semene cu o clădire.

— Ai dreptate. Nici eu n-am văzut așa ceva. Mă întreb dacă... Întrebarea mea primi răspuns chiar înainte de a o formula. Ne-am oprit, pe neașteptate în fața unui fel de adăpost de beton construit sub rădăcinile încîlcite ale unui banian; o chestie de o formă neregulată, pătată cu verde și cafeniu, un camuflaj ce se confunda atît de bine cu mediul înconjurător încît nu putea fi zărit de la zece pași darmite din avion.

Doctorul Grove spuse zîmbind:

— Iată-ne ajunși, domnilor. Atinse un buton și ușa adăpostului se deschise. Binevoiți a vă da osteneala să intrați...

Kavanaugh îl întrerupse brusc:

— Unde să intrăm? Ce e acolo?

Grove rise amabil:

— Nu vă neliniștiți. Este doar un ascensor. Intrarea noastră se află la nivelul solului.

Fără să vreau am exclamat:

— Un ascensor, în jungla asta? Ce-i toată pocestea asta? Vreți să spuneți că trăiți sub pămînt?

— Dragă locotenente, răspunse așa-zisul doctor pe un ton liniștit, îți voi explica toate astea, cu plăcere, dar mai tîrziu. Totul este foarte simplu. Deocamdată însă insist să...

— A! Acum insistați, ai? Și dacă n-o să vrem să intrăm în misteriosul dumneavoastră budoar? Ce se va întîmpla atunci?

— Atunci, susținu dr. Grover, voi fi obligat, spre marele meu regret, să-mi sprijin invitația cu forța.

— Aha, așa deci? bombănii eu. Reță-ți socotelile, amice. Sînteți poate mai mulți ca noi, dar în schimb, noi avem arme. Am scos pistolul întdreptîndu-l spre pieptul lui. Detaliul ăsta se pare că v-a scăpat, iar acum...

— Nici un detaliu nu mi-a scăpat locotenente, răspunse Grove, care-și păstră calmul. Vrei să fii amabil să tragi un foc? Dacă nu-ți face plăcere să tragi cu sînge rece asupra unui om — buzele lui schițară un rictus ironic — atunci poți trage în aer.

În privii perplex. Nu era nici un bluf, simțeam asta. Grove era amuzant, superior, disprețuitor. Goeller strigă:

— Fii atent, șefule. E o șmecherie: vrea să ne facă să tragem. Zgomotul ar alarma poate pe alții.

Grove zîmbi:

— Eroare, prietene. Nu va veni nimeni. Își strecură mîna în buzunar. Foarte bine, pentru că nu vreți să-mi acceptați invitația...

Să tragi însemna un risc, dar nu aveam de ales:

— O.K., strigai! Dumneata ai vrut-o! și apăsai pe trăgaci, hotărît, așteptînd pocnetul și imaginea corpului ce se va așterne la picioarele mele.

Dar... nu se întîmplă nimic.

Gorham ce asculta cu atenție clipi din ochi:

— Vrei să spui că nu l-ai nimerit sau că ți s-a blocat arma?, sugeră el.

— Vreau să spun, spuse întunecat Brady, că glontele n-a pornit, atîta tot. Nu puteam rata ținta, iar pistolul nu era blocat. Nu avea nici o defecțiune, tehnic vorbind. Mai tîrziu l-am demontat complet ca să-l cercetez, era perfect. Doar că pe insula aia nu funcționa.

Gorham întrebă încet:

— Nu funcționa... pe insula aceea? Ochii ce-l priveau pe tînărul locotenent erau prudenți, iar mîinile doctorului își făceau de lucru pe birou. Dar e de necrezut, continuă el. De ce?

— Am înțeles repede de ce, spuse Brady pe un ton sinistru. Și multe alte chestii...

*

— Am rămas cu gura căscată, continuă Brady. Nu înțelegeam nimic. La început am crezut, ca și dumneavoastră, că arma s-a blocat. Apoi am văzut că și ceilalți stăteau cu armele scoase și că le priveau la fel de uimiți, cu ochii mari și neîncrezători în fața inutilității lor.

— Vedeți? spuse Grove. Poate acum veți fi destul de amabil să intrați în acest ascensor.

— Nici nu încape vorbă! strigai eu. Nu înțeleg ce se petrece aici, dar nu vreau să vă fac jocul. Haideți, băieți! S-o ștergem de aici!

Grove scoase atunci din buzunar un tub subțire, de forma și mărimea unui stilou. Îl îndreptă spre mine, sau mai degrabă spre noi, și, din el țîșni brusc un con de lumină argintie.

Mă aruncasem spre el, strigînd ceva. Dar strigătul și saltul mi-au fost oprite net cînd această ciudată lumină argintie mă atinse. Nu era gaz. Nu avea nici gust și nici miros; nu ardea, nu înțepa și nu provoca nici un fel de durere. Era ca și cînd aș fi plonjat într-un ocean vrăjit din pînze de păianjen, ca și cînd m-aș fi agățat în ochiurile unui voal de raze de lună. Nu puteam nici să vorbesc nici să mișc; doar simțurile îmi funcționau.

Ca în vis l-am auzit pe dr Grove spunîndu-le însoțitorilor săi:

— Duceți-i în ascensor. Cu băgare de seamă, vă rog.

Simții mîinile lor ridicîndu-mă și purtîndu-mă; aveam impresia — cum să vă spun — că mîinile lor erau departe de corpul meu, ca și cînd eram învelit într-un strat gros de cauciuc spongios.

Puteam vedea, dar numai în fața mea, pe direcția pe care pupilele mi-au rămas fixate. Nu puteam să-mi mișc ochii. Văzui deci numai că interiorul ascensorului era dintr-un metal neted și bine lustruit, pe care nu te aștepți să-l găsești într-un asemenea loc. Auzii zgomotul unui motor electric și am dedus, fără ca să simt într-adevăr aceasta, că ne deplasam rapid în jos.

Dr. Grove se plasă în cîmpul meu vizual aplecîndu-se ușor :

— Sînt dezolat, locotenente, spuse el. Regret sincer că a trebuit să vă provoc aceste neplăceri. Vedeți însă, armele de foc nu funcționează pe această insulă. Nici o explozie, de orice natură ar fi ei nu este permisă fără o derograre specială. Avem mijloace să vă blocăm primitivele voastre obiecte mecanice. Din acest motiv pistolul dumitale n-a funcționat, iar emițătorul s-a dereglat.

Mii de întrebări mă sufocau, dar nu puteam să le pun, nici măcar din ochi. Care sînt aceste mijloace, aș fi vrut să-l întrebi și cine ești tu ca să vorbești de un emițător radio ca de o sculă mecanică primitivă ? Unde ne duci și ce intenții ai cu noi ?

Toate aceste întrebări îmi fulgerau prin minte dar limba îmi rămînea paralizată.

Senzația de mișcare dispăru curînd, auzii ușa ascensorului alunecînd și mă simții din nou ridicat. Vedeam plafonul de metal al unui lung culoar, viu luminat și auzeam o mulțime de voci ce trădau prezența a numeroase persoane în acel cavou. Am fost martorul mut al unei conversații între Grove și cineva ce părea a fi superiorul lui :

— Ei bine, frater ?

— Îmi pare rău, frater Dorden. Am fost obligat : au refuzat să vină de bunăvoie.

— Cred ; un suspin. Foarte puțini acceptă în sfîrșit... Duceți-i în camerele de odihnă pînă își recapătă conștiința... Încetișor. Sînt morți de frică, bieții de ei.

Și călătoria noastră prin labirintul culoarelor de metal polizat continuă pînă ce, în sfîrșit, am intrat pe o ușă și am fost așezați cu multă grijă pe o cușetă. Moliciunea cuverturii ușoare îmi provoca o căldură plăcută și mă făcu să-mi dau seama cît de obosit eram. Nu puteam închide ochii, dar luminile din încăpere scăzură treptat în intensitate și, într-un întuneric complet, necazurile mele se topiră într-un somn profund.

Nu știu dacă m-am trezit din cauza luminii sau aceasta s-a declanșat cînd am deschis ochii. În orice caz m-am trezit într-o încăpere ce strălucea de lumină. Mai important era faptul că mi-am recăpătat libertatea de mișcare. Am sărit din cușetă și m-am repezit la ușa aflată la celălalt capăt al încăperii, dar, așa cum bănuiam, era zăvorîtă. Am lăsat, pentru moment, orice gînd de evadare și m-am pus pe observat locul unde mă aflam.

În primul rînd, eram singur. Paznicii noștri ne-au dat, după cît se părea, fiecăruia cîte o cameră, sau, mai degrabă o celulă individuală. Cea în care mă aflam era de o simplitate spartană. Patru pereți dintr-un metal gri închis pe care nu l-am putut identifica, o podea dintr-un cauciuc rezistent sau ceva asemănător și un tavan jos, identic cu pereții. O cușetă, un scaun și un birou erau tot mobilierul. Nu exista nici un element decorativ pe pereți, nici covor și, bineînțeles, avînd în vedere că eram în subsol — nici o fereastră.

Ceea ce m-a mirat cel mai tare era lipsa oricărui corp de iluminat. Priveam peste tot fără să-mi dau seama de unde venea acea lumină plăcută ce inunda încăperea. Nu putea fi vorba de vreun truc bazat pe lumină indirectă. Fluxul luminos nu tremura și, ceea ce era de-a dreptul bizar — nu existau umbre!

Cred că atunci am început să simt frica Nu vreau să spun că mă bițiiam cu genunchii tremurînd și dinții clănțănind, dar o undă înghețată m-a pătruns. Eram înțepenit de teroare și spaimă, ca iepurele prins în laț ce vede vînătorul apropiindu-se.

Oamenii aceia, tipul ăla, care vorbea cu indiferență disprețuitoare de cele mai frumoase realizări ale noastre, care folosea cu regret, dar ca în joacă arme și instrumente necunoscute științei, cine erau ei, cine era el ?

Și de ce ne-au despărțit ? Unde se aflau acum camarazii mei Kavanaugh și Goeller ? Dintr-o dată am simțit cu disperare nevoia de a fi împreună cu ei.

M-am pus deodată pe strigat. Nici un răspuns. Pereții inerți ar fi trebuit să-mi răspundă cu ecoul strigătelor mele, fiind metalici. Dar ca totul în acest loc ciudat, ei nu se comportară în mod natural : absorbiră sunetul, bîndu-l aproape, așa cum un burete absoarbe apa.

Am urlat multă vreme. În van, crezui pentru o clipă. M-am înșelat însă : deodată, în spatele meu, auzii un zgomot imperceptibil și mă răsucii. Doctorul Grove tocmai trecea prin perete.

*

Locotenentul Brady tăcu o clipă ca și cînd ar fi anticipat reacția interlocutorului care, nu se lasă așteptată. Gorham, în ciuda faptului că era psihiatru, încetă să mîzgălească în carnet și-i aruncă tînărului o privire scurtă și neliniștită.

Cu un efort vizibil își stăpîni un început de grimasă și spuse cu voce calmă :

— Prin perete, locotenente ? Te referi la ușă, bineînțeles ?

— Prin perete, repetă Brady pe un ton plictisit. Prin zid, domnule. Ușa era chiar în fața mea, iar doctorul Grove a intrat în acea celulă trecînd prin peretele de metal.

— Îți dai seama că ceea ce spui este imposibil ?

— Pentru noi — ochii lui Brady deveniră ostili — este desigur imposibil. Pentru Ei, nimic nu este imposibil. Nimic sau foarte puțin. De aceea trebuie să acționăm cît mai repede. Înainte de a fi prea tîrziu ! Trebuie să mă credeți, domnule ! Este ultima șansă a omenirii...

— Voi face ce-mi va sta în putință promise Gorham. Acum ar trebui poate să mergem mai departe. Deci acest doctor Grove tocmai trecea prin perete...

*

— O să fiu cît se poate de concis, spuse trist Brady. Voi termina cît mai repede povestea. Pierdem timpul — și dumneavoastră și eu. Văd după ochii dumneavoastră că nu mă credeți. Cineva însă TREBUIE să mă creadă. Unde, cînd și cum... nu știu, dar cineva trebuie să mă creadă.

În sfîrșit, cum vă spuneam, dr. Grove trecu prin perete. Și oricît ar părea de ciudat, în acel moment frica m-a părăsit. Eram încă temător, desigur, așa cum te temi de un zeu sau de un demon, sau de o forță elementară ce-ți depășește complet puterea de înțelegere. Îl priveam nu cu frica ce-o inspiră un inamic, un dușman ce te amenință cu arma sa fumegîndă sau cu o sabie însîngerată, nu, îl priveam cu o teamă amestecată cu respect, știind că el îmi era superior precum eram și eu mai presus de un cîine sau de oricare alt animal.

Am stat de vorbă, nu chiar ca de la om la om, ci ca un om cu o creatură inferioară. Iar creatura inferioară eram eu. El era stăpînul iar eu servul. Și mi-a povestit o mulțime de chestii...

V-ați gîndit vreodată, doctore, că noi, oamenii, sîntem o rasă egocentrică ? Savanții noștri — Darwin, Huxley și ceilalți — ne-au spus că sîntem produsul unei evoluții constante, progresive, o evoluție începută în noroiul mărilor erelor primare și care a dat naștere, treptat, la ceea ce numim cu mîndrie homo sapiens.

Homo sapiens — omul inteligent ! Dar poate că nu sîntem chiar atît de inteligenți precum credem, deoarece în nebunia noastră oarbă neam proclamat ca fiind rezultatul final și glorios al eternului efort de perfecționare a naturii.

N-am fi putut oare bănui că aceeași forță ce-a transformat în om de Neanderthal strămoșul său bestial și păros, ce-a condus din lichidul primordial spre țărmul uscat primul amfibian, forța ce-a făcut din omul cavernelor înarmat cu pietre, o rasă capabilă să-și plănuiască propria distrugere prin fisiune atomică, n-am fi putut bănui că această forță va atinge inevitabil un palier și mai înalt ?

Este exact ceea ce s-a întîmplat. Există astăzi pe pămînt o rasă ce reprezintă următorul palier al evoluției umane. Oameni pentru care modul nostru de a gîndi este la fel de elementar și simplut ca și gîngurerile copilașilor pentru noi. Ei încep acolo unde noi încheiem. Fizica și matematica noastră de cel mai înalt nivel reprezintă alfabetul lor ; știința atît de greu cucerită de cele mai bune creiere ale noastre este pentru ei simplă intuiție. Ei știu dinainte ceea ce trebuie să studiem noi, dar ceea ce Ei studiază, noi nici măcar nu putem percepe. Ei sînt noii stăpîni ai creației : — homo superior !

Unde și cum au apărut, este un lucru pe care nici ei n-au reușit încă să-l lămurească. Există o forță botezată „mutație" pe care dumneavoastră, ca medic, trebuie s-o înțelegeți mai bine decît mine. Prin mutație, un trandafir alb înflorește printre trandafiri roșii, iar linia sa albă se reproduce apoi cu regularitate. Acești noi oameni sînt mutanții. S-au născut — cel puțin primul dintre ei — din părinți normali. Dar încă din leagăn ei au simțit că sînt diferiți. Avînd un instinct telepatic, ei sînt capabili să-și descopere frați în masa de oameni, chiar de la mari distanțe și astfel se pot grupa.

Cu mult timp în urmă, cît de mult, dr. Grove nu mi-a precizat, oamenii noi au hotărît să se izoleze de noi ceilalți. Era o hotărîre logică. Ei nu aveau mai multe lucruri comune cu noi decît avem noi cu animalele obișnuite. Puțini oameni sînt dispuși să stea cu un cîine la masă sau să doarmă într-un grajd.

Se instalară deci în acea insulă izolată din Pacific, departe de civilizația oamenilor inferiori. Acolo, au trăit, au studiat, s-au instruit și așteaptă cu o nesfîrșită răbdare momentul cînd vor apărea la lumina zilei și vor cuceri Lumea care este a lor în mod legitim, așa cum și Homo sapiens a smuls-o strămoșului său cu arcadele proeminente — omul maimuță.

„Sîntem puțini, mi-a spus Grover, dar cu fiecare an ce trece numărul nostru crește. Unii se nasc aici ; alții vin la noi din cele patru colțuri ale lumii sub impulsul unei atracții mentale. În curînd vom fi destul de numeroși și de puternici ca să acceptăm responsabilitatea guvernării întregului Pămînt.

— Vreți să spuneți că veți distruge umanitatea ca să stăpîniți Lumea ?

Grove răspunse aproape trist :

— Cît de puțin ne înțelegeți voi, oamenii. Voi ați stîrpit animalele cîmpurilor doar pentru faptul că ele nu vă sînt egale pe planul inteligenței ? Datoria noastră este să vă păstrăm și să avem grijă de voi, să fim paznici binevoitori într-o lume care vă va deveni din ce în ce mai străină și mai teribilă. Da, teribilă, continuă el văzîndu-mă schițînd un gest de protest. Am văzut frica și oroarea în ochii dumitale cînd am intrat în această cameră. N-ai înțeles cum de am putut intra prin peretele care ți se pare solid. Neînțelegînd, ți-a fost teamă. Cu toate astea, nu este nimic supranatural sau teribil în ceea ce am făcut și în ceea ce cu toții putem face. Nu există nimic cu adevărat solid într-un univers în care lucruri, dimensiuni, mărimi sau substanțe sînt cu toate relative.

Noi știm că între molecule există destul spațiu pentru ca cele care compun corpul nostru să treacă fără să se altereze printre celulele componente ale acestui perete metalic. Pur și simplu noi facem doar reglarea mentală necesară și trecem pe unde vrem. Este o însușire care, pentru noi, este la fel de elementară ca pentru voi, respirația.

— Care sînt intențiile voastre în ceea ce privește omul ? îl întrebai.

— Întrebarea dumitale trebuie altfel pusă, mă corectă el. Care sînt planurile Naturii în ce privește omul ? Și consider că întrebarea conține și răspunsul. El poate fi aflat, de fapt, în istorie. Ce s-a întîmplat cu primele experiențe ale Naturii : reptilele gigant, antropoizii, oamenii cavernelor, și așa mai departe ?

— S-au stins, civilizația i-a împins deoparte. Ei au fost învinși de asaltul formelor de viață superioare.

— Trist dar adevărat, spuse Grove cu părere de rău. Trist dar adevărat însă, în ce vă privește aveți cuvîntul nostru că vă vom trata bine !".

Și, vedeți, tocmai aici se află esența problemei. Acești oameni noi sînt inteligenți, de mii de ori mai inteligenți ca dumneavoastră sau ca mine. În calea lor evolutivă către perfecțiune ei se nasc cu o bunătate instinctivă. Din acest motiv armele lor sînt anestezîante și nu ucigașe. Ei nu vor, nu pot să ucidă.

Aș putea să vă povestesc ore în șir ceea ce am văzut și auzit în cele trei săptămîni pe care le-am petrecut în refugiul subteran al acestor oameni. N-o să vă vorbesc decît despre o parte din aceste lucruri deoarece văd că dumneavoastră, ca și ceilalți, mă credeți nebun. Sînt însă cîteva fapte pe care trebuie să le știți. Acest subsol celular de metal adăpostește mai mult de două sute de oameni obișnuiți, bărbați și femei, ajunși din întîmplare sau prin accident în acea insulă, și care rămîn închiși acolo de teamă să nu ajungă să prevină lumea despre invazia ce se pregătește.

Sînt bine tratați, bineînțeles. Sînt hrăniți și îngrijiți corect, au la dispoziție tot felul de distracții și sînt cît se poate de fericiți, atît cît pot fi de fericiți niște prizonieri. Oamenii nu distrug fără rost animalele ce le sînt familiare. Iar pe această insulă, oamenii reprezintă cireada de vite a supraoamenilor.

V-aș putea spune nume ce v-ar mira. Un scriitor celebru, mare călător, al cărui iaht a dispărut în urmă cu cîțiva ani în Pacific ; un vînător de animale mari dat dispărut ; o aviatoare căutată în van peste tot de zeci de echipe de salvare. Toți sînt acolo.

Aș putea să vă povestesc alte lucruri care v-ar ridica părul măciucă — dacă ați fi dispus să le credeți. Ei sînt deja printre noi, acești supra oameni. Și cum clipa supremației lor se apropie, Ei pregătesc în liniște planul lor de cucerire pacifică. Unii dintre ei au plecat din insulă și-au amestecat cu noi. Înțelegeți abilitatea planului lor : o mînă de supraoameni în pozițiile cheie, aici un om politic, dincolo un magnat al industriei sau un scriitor al cărui cuvînt e literă de evanghelie pentru cititori. Cum va putea o rasă de sub-oameni să se apere atunci cînd va fi dată lovitura ? Căci vor lovi, de asta să nu vă îndoiți, și nu peste multă vreme. Atunci cînd acest lucru se va întîmpla, pentru noi ca stăpîni ai Lumii, va fi sfîrșitul. Ei n-o să dea greș în nici o privință. Noi, cînd ne unim sîntem puternici. Ei însă, sînt atotputernici. Din cauza asta trebuie să vă dați silința să mă credeți, oricît de ciudată v-ar părea povestea mea.

TREBUIE, doctore. Dintr-un punct de vedere mai general, ar fi poate mai bine ca ei să cucerească Pămîntul. Dar, eu sînt o ființă umană și ca membru al umanității, nu vreau să las locul unei specii

mai evoluate, oricît de avansată ar fi ea. Vreau să trăiesc! Şi dacă NOI vrem să trăim, EI trebuie să dispară. Insula lor trebuie distrusă, spulberată complet. Poate o bombă atomică...

— Ai spus că sînt atotputernici, îl întrerupse Groham. Le-ai atribuit înţelepciunea unor semizei. Şi totuşi ai evadat din insulă fără ajutor dinafară. Aceasta este oare o dovadă a inteligenţei lor superioare?

Brady scutură din cap:

— Este o dovadă a bunătăţii lor şi a vicleniei mele animalice. Este o fisură în armura lor, iar eu am folosit-o: sînt incapabili să producă cu bună ştiinţă suferinţă unei creaturi vii. Ştiind acest lucru, l-am implorat pe Grove să mă scoată la suprafaţă ca să-mi iau cîteva lucruri lăsate la bordul „Focoasei Alice". Lucruri personale, i-am spus, fotografii de familie pe care le-am ascuns într-un compartiment secret al avionului. A fost de acord: în aceste trei săptămîni am avut relaţii amicale şi nu bănuia nimic rău. Bănuiala este o trăsătură omenească. Ei nu concep nici artificiul, nici duplicitatea. Era fără apărare, iar eu eram disperat.

A întors capul atunci cînd i-am arătat ceva în spatele lui. N-a ştiut niciodată ce l-a lovit. Nu ştiu dacă piatra din mîna mea l-a ucis sau nu. Sper că nu.

Avionul era inutilizabil dar avea la bord bărci pneumatice, iar apa nu era decît la cîţiva paşi. Am vîslit cu puterea unui nebun furios ca să mă îndepărtez de acea plajă blestemată. Urmarea o ştiţi: cum mi s-au terminat proviziile de apă şi hrană, cum m-au pescut cîteva zile sau cîteva săptămîni mai tîrziu, delirînd, bărbos, ars de soare şi pe jumătate mort.

Doctorul Gorham dădu scurt din cap şi-şi închise carneţelul pe care n-a făcut altceva decît să mîzgălească desene fără nici o semnificaţie.

— Da, spuse el cu voce calmă, ai trăit o experienţă teribilă. Se ridică spunînd cu oarecare jenă... Ei bine, locotenente...

Locotenentul Brady îl privi fără speranţă:

— Nu m-aţi crezut, nu-i aşa?

— Mi-a făcut plăcere să-ţi aud povestea spuse medicul cu o voce profesională. Voi înainta un raport superiorilor mei. Aţi răbdare şi nu te impacienta. La revedere, locotenente.

— Du-te dracului, spuse locotenentul mohorît. Du-te dracului... şi adăugă, mecanic, domnule.

Doctorul se crispă şi-l privi apoi pe tînărul din faţa sa cu compătimire, ridică din umeri şi ieşi din încăpere.

Pe culoar, un ofiţer de marină îl salută:

—Bună, Gorham. Ai discutat cu el? Care-i verdictul?

Gorham îşi duse obosit mîna la frunte:

— Un caz interesant de mania persecuţiei sub o formă surprinzătoare: n-am auzit în viaţa mea o poveste atît de completă şi logică dar.. Ridică din umeri. Faceţi ce puteţi pentru el. Mă tem că va rămîne multă vreme aici, poate toată viaţa. În libertate ar putea fi periculos.

Celălalt medic dădu din cap:

— Foarte trist pentru un băiat aşa drăguţ. Să pluteşti în derivă săptămîni în şir şi într-o barcă, poate avea urmări teribile pentru oricine. Este singurul supravieţuitor al echipajului. În sfîrşit... doctore, mîncăm împreună?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să mă grăbesc la raport şi apoi să întocmesc tratamentul pentru cazul ăsta.

— Bun, atunci la revedere.

Ofiţerul dispăru la capătul culoarului imaculat al spitalului psihiatric. Gorham stătu o clipă pe gînduri. Se afla în aripa de vest a spitalului, cu faţa la stradă. Maşina sa era parcată după primul colţ. Era foarte grăbit; avea multe de făcut, prea multe chiar. Dacă ar fi trecut prin holul de la intrare, era convins că se va găsi vre-un imbecil să-l întîrzie, antrenîndu-l în vreo conversaţie insipidă şi nesfîrşită. Nu avea absolut nici un chef de trăncăneală. Voia să iasă cît mai repede de aici şi să trimită raportul; raportul său asupra „cazului Brady" şi asupra fericitului său dezndămînt: nu vor mai fi probleme în privinţa lui.

Aruncă o privire scurtă pe culoar. Nimeni. Simţurile îi spuneau că strada era pustie. Nu risca să fie văzut. Şi atunci... Atunci, doctorul Gorham se întoarse şi... trecu liniştit prin zid.

Traducere de Iacob MIR

Renașterea

de Dannie PLACHTA

Graham Kraken era întins pe patul de moarte. Privirea îi tatona nesigură tavanul ce se pierdea tot mai mult în ceață, în vreme ce asculta cuvintele de asigurare:

— Fatalitatea se joacă acum cu dumneavoastră, spunea doctorul.

Subit, patul împietri sub Kraken. Arcurile se înțepeniră.

— Într-o bună zi, continuă doctorul cu o voce metalică, știința medicală va fi îndeajuns de dezvoltată pentru a vă reînsufleți. Starea de hibernare vă va păstra corpul pînă atunci.

Vorbele ajungeau la el din ce în ce mai estompate.

— Știința vă va vindeca și vă va readuce trupul la viață...

Graham Kraken muri ușor, iar corpul îi fu congelat.

*

Apoi visă că se plimbă prin Miami Beach. Își deschise ochii. Clipi rapid în camera înnegurată. Pe marginea patului ședea un vizitator.

— Bună dimineața, spuse musafirul.

Străinul era un domn în vîrstă, chel și cu o față simpatică; Kraken așa îl vedeea.

— Bună dimineața, răspunse prietenos. Ce cercei frumoși aveți.

— Mulțumesc, spuse vizitatorul, dar acestea sînt antene.

— Da?

— Antenele aparatelor de radio implantate în lobii urechilor.

— Adevărat?!

— Aparate stereo.

— Drăguțe lucrușoare, remarcă Kraken. Și cum le scoateți?

— Nu se pot scoate, răspunse vizitatorul. Vorbiți puțin mai tare, vă rog.

— Scuzați-mă, spuse Kraken. N-am fost atent.

— E o vreme frumoasă.

— Nici n-am băgat de seamă. A-propo: ați făcut ceva pentru a o obține?

— Da, un timp s-a încercat cîte ceva, spuse bătrînul, apoi însă am fost nevoiți să renunțăm.

— Din cauza prea multelor dorințe contradictorii?

— Cred că da.

— Ce păcat!

Kraken își îndreptă ochii spre fereastra acoperită cu perdele dese. Dar abia că o privi cînd, în spatele perdelelor, dintr-o dată, geamurile se sparseră.

— Ei, ei! Vandalism!

— Nu, răspunse vizitatorul. Traficul supersonic.

Un geam nou alunecă automat în locul celui dinainte.

— Am impresia că, din astea, aveți nevoie de tare multe.

— Ușor se duc, ușor vin...

— De fapt, Graham Kraken, în ce an sîntem acum?

— Două mii optzeci și opt.

— Într-adevăr, constată Kraken, a trecut ceva timp!...

— Un an e aproape ca și celălalt, spuse străinul.

— Și cum e cu banii? se interesă Kraken. Fondurile mele s-au păstrat pînă acum?

— Nu cred, spuse vizitatorul. Eu plătesc readucerea la viață.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, spuse Kraken.

În spatele perdelelor văzu lumina pătrunzătoare a soarelui. Își propti mîinile de genunchi și încercă să se ridice.

Mișcarea îl obosi.

— Vă rog, nu vă forțați, spuse vizitatorul. E important ca, pînă la transplantul de inimă, să vă odihniți.

— Da?... bîigui Kraken și se culcă la loc. E vreo problemă cu inima mea?

Vizitatorul se ridică greoi.

— Nu, răspunse, cu a mea e problemă.

În românește de
Mircea POPA și Radu GÂRBACEA

În castelul cenușiu

de Herbert W. FRANKE

Scurgerea timpului are un punct privilegiat: prezentul. Tot ce se poate găsi de aici în urmă: trecutul, ce e în față: viitorul.

Acest fapt e oare specific timpului? Sau e doar una din limitele posibilităților omenești? Poate sînt posibile și dislocări, chiar dacă astăzi sîntem încă incapabili să le cunoaștem cauzele.

*

Într-una din zilele de toamnă ale acestui an nu mi-a trecut altceva mai bun prin minte decît să vizitez Castelul Cenușiu din apropierea Kauppului. E unul din cele mai interesante monumente istorice ale țării, plasat pe o stîncă nu prea înaltă, dar greu accesibilă. De altfel, chiar intenționasem să-mi petrec acolo unul din viitoarele mele concedii. N-aș putea spune că priveliștea coridoarelor pustii, a sălilor severe și a scărilor tocite de vreme mi-au produs o impresie deosebit de profundă. Plictisindu-mă chiar întrucîtva, urmăream doar cu o ureche alături de ceilalți vizitatori explicațiile custodelui.

Ne-am oprit ceva mai mult timp într-o sală enormă, mohorîtă. Pe pereți atîrnau portretele unor bărbați cu bărbi, pe ale căror fețe era surprinsă o expresie dușmănoasă. Toate ungherele și nișele erau ticsite de arme de epocă și armuri grele, care clănțăneau la fiecare pas de-al nostru. În timp ce inspectam și din imediata lor apropiere aceste tinichele, într-un colț întunecat am observat deschiderea îngustă a unei ușițe. Am privit în spate, spre ceilalți. Se înghesuiau cu toții în jurul ghidului, iar acesta nu dădea nici un semn că ar avea de gînd să-și încheie curînd reprezentația lărgită. Atunci m-am hotărît dintr-o dată, m-am întors și am trecut pragul.

Ajuns într-un coridor înalt, m-am înfiorat imediat de aerul rece și umed. Praf și duhoare peste tot... Sub pașii mei plescăia noroiul... am observat că stau într-o băltoacă, așa că am pășit grăbit mai departe. Schimbîndu-mi drumul, am urcat o vreme, apoi am coborît din nou. Uneori totul era de un cenușiu întunecat în jurul meu, alteori, de

undeva de sus, mijea o lumină albăstruie... În cele din urmă am ajuns într-o sală cu mai multe uși. În centrul ei — o masă primitivă înconjurată de scaune cu brațe din lemn masiv. Lîngă perete — un război de țesut putrezit și dezmembrat.

Printr-o ușă am ajuns afară, într-o curte îngrijit pavată cu pietre mărunte. Era flancată din trei părți de aripi de clădire înalte, iar a patra latură era apărată de un zid crenelat. De aici s-ar fi deschis, cu siguranță, o panoramă splendidă asupra cîmpiei, dar în acele momente era acoperită de ceață deasă. Doar vîrfurile coroanelor desfrunzite ale cîtorva copaci străpungeau ici-colo straturile compacte.

Dintr-o dată, de undeva de sus, se deschise o fereastră. Mi-am ridicat privirea. Într-una din deschiderile înguste se ivi o fețișoară palidă încadrată de zulufi blonzi. Fetița își duse avertizator un deget la buze. Trecură cîteva clipe, apoi aruncă ceva jos. L-am ridicat. Era un boboc de trandafir, roșu închis, cu petalele abia începînd să se deschidă. Plăcut impresionat, dar și încurcat puțin, eram tocmai pe punctul de a-i striga ceva, s-o întreb ce-ar vrea să însemne toate astea, cînd am auzit lătrături furioase. Un început de salut cu mîna, de acolo, de sus, și fereastra se și închise. În acest moment își făcură apariția doi bărbați, în bluze de mătase, pantaloni bufanți prinși strîns sub genunchi și coifuri pe cap. În mîinile unui dintre ei o lesă de care era legat un copoi nervos. Încremeniră pentru cîteva momente, apoi se năpustiră asupra mea...

Fără nici o îndoială, prin capetele lor nu se puteau învîrti gînduri prea milostive... N-aveaem vreme de stat pe gînduri... M-am întors și am rupt-o la fugă. Am coborît în grabă cîteva trepte... apoi pe un coridor... de-a lungul printr-un lung șir de încăperi... În spatele meu — lătratul cîinelui și ropotul de pași ai urmăritorilor. Deodată, apărură în fața mea oameni înarmați cu săbii, dorind evident să-mi taie retragereae spre ușa salvatoare. Abia am reușit să mă strecor pe lîngă ei. Îmi era frică să nu mă înconjoare cumva și tocmai mă gîndeam să apuc vreun scaun, cu ajutorul căruia m-aș fi putut apăra întrucîtva... Și atunci am ajuns înapoi, în camera din care trecusem în acea nenorocită de curte. Am recunoscut-o după războiul de țesut. Aici dă coridorul ce acum ar putea însemna salvarea mea.

Dar care să fie direcția cea bună? Pe trei uși dintr-o dată năvăliră asupră-mi înarmații. Disperat, am privit în jur... Acolo! Cîteva urme —tălpi umede. Urma mea, pe unul din praguri! Fără șovăire, m-am năpustit pe coridorul îngust, lovindu-mă de trepte în timp ce ieșiturile pereților îm juleau dureros pielea în cîteva locuri...

Pe neașteptate, m-am trezit din nou în sala cu arme și armuri, pe care în mod atît de nesăbuit o părăsisim mai înainte. Frica și agitația căzură de pe mine ca o haină grea pe care omul o aruncă. Din partea opusă a încăperii se auzeau cuvintele administratorului. Ascultătorii se foiau fără rost prin jurul său.

Am răsuflat o dată din greu. Fantomatica întîmplare, care atîta mă umpluse de frică, își pierdu trăsăturile-i îngrozitoare. M-am întors spre deschiderea ușiței. Adică am privit înapoi. M-am holbat la stînga, apoi la dreapta, am străbătut întreaga lungime a peretelui... Pur și simplu, n-am mai găsit-o. Faptul nici nu m-a prea mirat. Desigur, totul n-a putut fi decît închipuire, nălucire. Un ciudat drog vital — dar și așa e numai vis.

Și atunci am prins de veste că foșnește ceva în mîna mea. O crenguță uscată, ghimpoasă, de pe care cădeau resturile frunzelor uscate. Petale de trandafir...

În românește de MIRCEA POPA

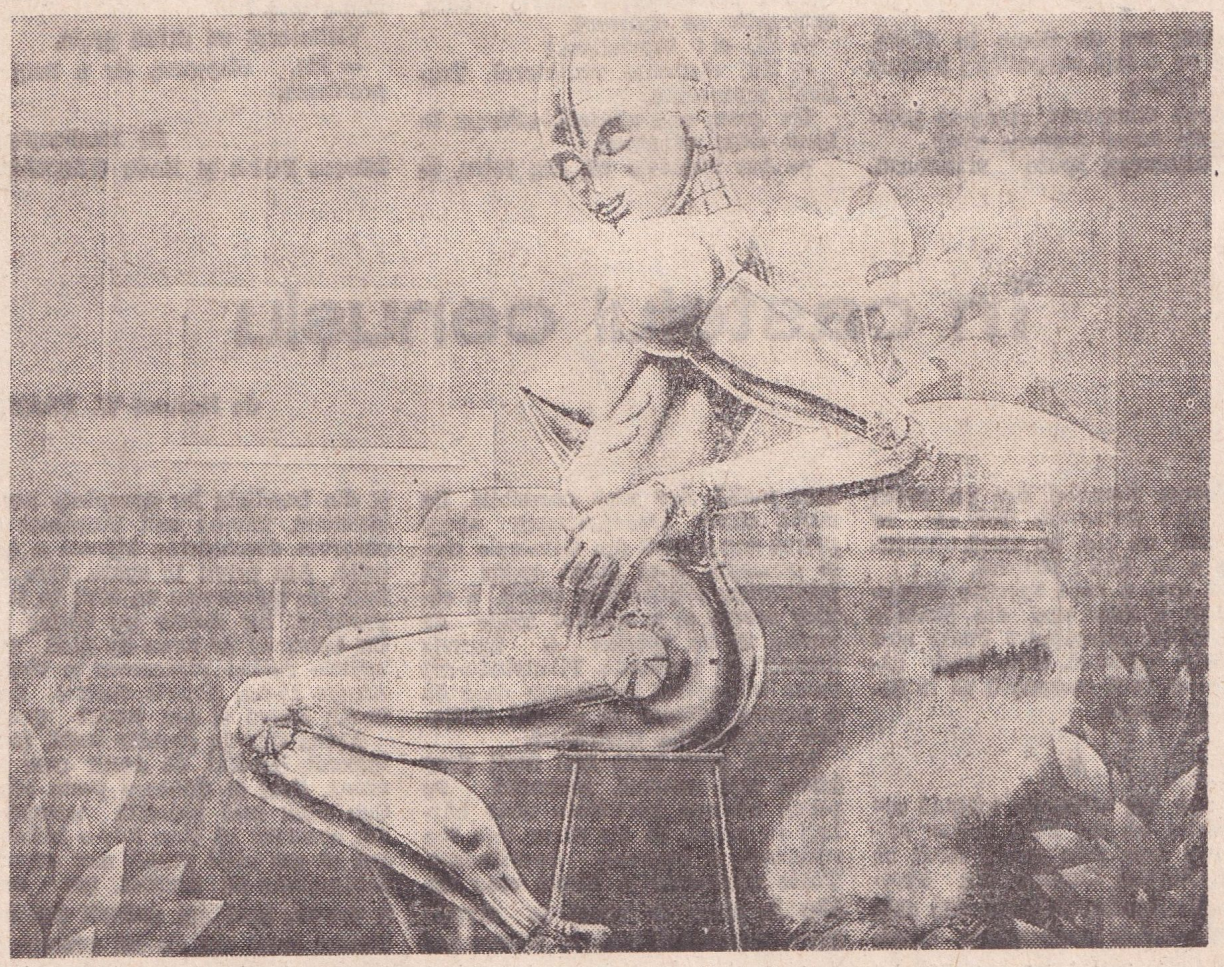

POȘTA REDACȚIEI

Nicolae C. ARITON — Tulcea. Prozele trimise — deși bune — nu se încadrează în profilul revistei noastre. Am reținut în schimb anecdotele. Vă așteptăm cu texte adecvate.

Cătălin DIMOFTE — București. Sugestiile dumneavoastră au fost binevenite. Vom încerca să ținem seama de ele.

Costel PINTILIE — Galați. Am primit atît textul pentru concurs cît și caricaturile. Despre caricaturi vă putem spune că au fost foarte aproape de a intra sub tipar; o linie ceva mai îngrijită, o hîrtie care să nu absoarbă tușul v-ar apropia în mod sigur de reușită.

Dan STARCU — București. Atît „Contact" cît și „Cele cinci avertismente" conțin idei SF interesante care ar merita o tratare mai atentă. Vă așteptăm cu noi încercări.

Valentin MICU — București. Nu ne-a deranjat faptul că ne-ați trimis textul pentru concurs scris la o imprimantă. Majoritatea concurenților au făcut-o, ceea ce ne face să credem că unii au conceput programe pentru calculator, care să scrie proză SF în locul lor. Peste cîțiva ani, poate, vom publica numai programele...

Răzvan BĂLAN — Brașov. Singura condiție pentru a deveni colaborator al revistei ALFA-SF, este să scrieți texte bune.

Dan IORDACHE — Sibiu. V-am răspuns printr-o scrisoare, dar cum răspunsul pe care vi l-am dat poate interesa mai mulți traducători, îl repetăm și la poșta redacției. Avem la ora actuală, aproape 1000 de pagini de traduceri în sertarele redacției (plus două romane), așa că pentru început preferăm să publicăm textele care nu au mai apărut în limba română, urmînd ca pe măsura sporirii numărului de pagini (sau a frecvenței de apariție) să republicăm și textele care nu sînt în măsură suficientă cunoscute.

Darius LUCA — Timișoara. După cum vedeți ne-am conformat.

CONSTANTIN Paul-Lucian — București. Aveți perfectă dreptate! A fost o provocare concursul nostru, dar teama dumneavoastră că dintr-o asemenea temă „uzată" nu se mai poate scoate nimic este nejustificată. O dovadă în acest sens este chiar textul dumneavoastră. Citiți în numărul viitor textele premiate, și vă veți convinge că dacă credința poate scoate apă din piatră seacă, talentul poate scoate texte bune din teme uzate. Ne-am însușit critica dumneavoastră și vă putem anunța că avem în pregătire inițierea unui concurs mai amplu, fără restricții de temă sau de lungime a textelor, cu premii într-adevăr stimulative, așa că pregătiți-vă. Amănunte în numărul viitor.

GOLOGAN Doru — București. „Incursiunea" dumneavoastră ni se pare interesantă și vom încerca să-i găsim loc în paginile revistei. Dar și mai bine ar fi să „recidivați" și să ne mai expediați cîteva texte, pentru a putea alege ceva mai reprezentativ pentru posibilitățile dumneavoastră.

STOICA Marius — Brașov. În principiu revista ALFA-SF ar trebui să apară lunar, dar mai sînt probleme ca la orice început. Sperăm că de numărul viitor să rezolvăm aceste probleme. Almanahul ALFA-SF este programat să apară în luna februarie 1991.

SFETCU Andronic — Vișeul de Sus. Am dori să mai vedem cîteva din cele paisprezece texte ale dumneavoastră, căci sîntem sigur că se va găsi ceva și pentru ALFA.

Proze interesante, care ne-au făcut să ezităm mult înainte de a da verdictul „deocamdată nu! Mai trimiteți", am primit și de la Răducu Doina — com. Mihăilești, Olt; Gănescu Cătălin — Piatra Neamț; Cristian Cinghir — Buzău; Adrian Stoica — Ploiești, Dobrea Marinela.

Deocamdată nu: Popescu Florin — Craiova; Tudorache Traian — Timișoara; Vasilache Ștefan — Brașov; Dinescu Ramona — Petroșani.

Debut — SF

Inaugurăm în acest număr o rubrică mult așteptată de cititori: rubrica „Debut SF". În condițiile în care, pînă anul trecut, apăreau numai două, trei publicații SF anual, a publica un debutant, cînd așteptau la rînd traduceri valoroase, era un lucru greu de realizat. Chiar și acum, cînd numărul revistelor S.F. a sporit substanțial, interesul editorilor se pare că este îndreptat mai degrabă tot spre traduceri. Noi vom încerca să facem loc în paginile revistei și celor care, deocamdată sînt numai la început. Vor deveni ei în timp, prozatori căutați cu aviditate de cititori sau se vor pierde după o povestire două în anonimat? Asta numai ei și cititorii o pot hotărî.

În acest număr vă prezentăm un tînăr elev de liceu din Blaj, Vasile Hotăran în vîrstă de numai șaptesprezece ani, care în scrisoarea către redacție ne scrie: „Literatura SF este drogul care în anii cenușii de pînă acum, m-a ajutat să rezist, să sper".

Misiune specială

Băiatul vecinei de la etajul trei începuse din nou să plîngă. Geamul era deschis și urletele puștiului ajungeau nestingherite pînă la banca unde mă odihneam. Ar fi trebuit să mă supăr că îmi strică siesta, siesta unui bătrîn pensionar care își petrece după amiaza pe bancă în fața casei. Dar după căldura de peste zi, sincer să fiu îmi era pur și simplu lene; ca să mă supăr cu adevărat, mi-ar trebui acum un motiv mult mai puternic.

— Vreau în pasarc! se auzi imperativ țipătul puștiului.

După cîteva minute se instală liniștea și l-am văzut pe Andrei, puștiul vecinei, ieșind pe ușa blocului însoțit de Adina și Mihai, tînăra pereche de studenți care locuia în garsoniera de la mansardă. Îl țineau pe puști de mînă, și din cîte mi-am putut da seama, probabil că vecina îi păcălise iarăși, rugîndu-i să-i plimbe odrasla. Am privit lung în urma lor, apoi m-am ridicat greoi, mi-am luat bastonul și am pornit și eu spre parc. Parcă nu era o idee tocmai rea, să-mi petrec o oră, două în acel răcoros al parcului. Cei din fața mea s-au oprit pe o bancă, lîngă lacul din mijlocul parcului. Adina și Mihai îi aduceau pietricele lui Andrei care le arunca vesel în lac. Mi-am căutat un loc mai discret, undeva în spatele unui boschet și am început să aștept; un simț inexplicabil îmi spunea că în curînd avea să se întîmple ceva. Într-adevăr, la numai cîteva minute după apusul soarelui, în apropierea celor trei, aterizează aproape fără zgomot, ceea ce orice ziarist ar fi denumit fără să ezite nici o clipă, drept o splendidă farfurie zburătoare. Din ea coborîră doi extratereștri, care, chiar dacă nu păreau prea fioroși, erau în schimb bine înarmați.

Primul îi zări Andrei care, cu un chiot de încîntare se repezi spre ei:

— Adina, Mihai priviți! Extratereștrii...

Fără îndoială că puștiul văzuse mai multe filme cu extratereștrii decît studenții, care pur și simplu rămaseseră cu gura căscată. Cu o dezinvoltură pe care i-o invidiam, Andrei se apropie de cei doi. Am perceput ceva ca o vibrație: „Stai pe loc! Stai că tragem, te anihilăm...". Era fără îndoială o undă telepatică emisă de cei doi extratereștri. Nu cred că Andrei percepuse această undă, pentru că nu își potoli absolut deloc avîntul. Armele extratereștrilor păreau periculoase și au fost destul de repede îndreptate spre puști; din fericire au existat cîteva clipe, suficient ca Andrei să-i apuce unuia dintre ei arma. A fost o problemă de cîteva secunde să i-o demonteze; i-a cercetat curios componentele, apoi oarecum nemulțumit de rezultat, a trecut la arma celuilalt extraterestru, care i-a cedat inițiativa, prea uluit ca să se mai împotrivească. Terminînd cu cele două arme, a încercat să desprindă cîteva din ornamentele care atîrnau agățate de extratereștrii. Am perceput un vag: „Nu, nu, te rog nu...", apoi cu un strigăt de triumf cataramа unuia dintre extratereștrii trecu de la pantalonii lui în mîna curioasă a lui Andrei. Păru foarte mulțumit de rezultat, drept care o puse în buzunar și-și îndreptă atenția spre navă care, cu luminile ei strălucitoare îl atrăgea irezistibil. O luă la fugă spre ea și pătrunse înăuntru în timp ce invadatorii spațiali se priveau cu deznădejde. După cîteva clipe din OZN se auziră bufnituri înfundate apoi nava se înclină greoi într-o parte.

Înspăimîntați, cei doi extratereștri o luară la fugă spre navă, unul din ei ținîndu-și pantalonii cu mîna. Dinspre ei am mai perceput o ultimă undă înspăimîntată: „Dacă un copil poate face atîta rău, atunci un adult..."

Andrei fu proiectat cu oarecare violență pe ușa navei și aceasta se ridică cu viteză spre cerul înstelat. După ce nava extraterestră se pierdu printre stele, Andrei se ridică de jos, se scutură pe pantaloni și se îndreptă spre cei doi studenți care, stupefiați priviseră tot timpul de pe bancă, fără să fie în stare să facă vreo mișcare.

— E în regulă acum, spuse calm micul Andrei. Încă o tentativă de invazie a eșuat. Nu sînt foarte sigur că anexarea Terrei ne-ar fi afectat și pe noi, cei din spațiul cu patru dimensiuni, dar oricum, trebuia să fim precauți. Nenumăratele dimensiuni ale spațiului sînt întretesute într-un mod curios, așa că trebuie să avem grijă...

Scoase din buzunar un aparat de mărimea unui pachet de țigări și apăsă pe cîteva butoane:

— Nu ați priceput mare lucru, nu-i așa? întrebă el pe cei doi studenți care îl priveau cu gura căscată. Nici nu este nevoie, adăugă el și se întoarse spre cubul translucid care apăruse în spatele lui. În peretele acestuia se deschise o ușă, iar în penumbră se zări o siluetă. Andrei o salută și spuse:

— Misiunea a fost îndeplinită! Invazia a fost dejucată.

Se strecură apoi pe mica ușă și făcu zîmbind un semn spre cei doi, ușa se închise și spațiul se plie peste cub, spre cea de-a patra dimensiune, făcîndu-l să dispară.

Abia dispăru cubul că Mihai începu să rîdă ușor:

— Bietul Andrei! Dacă și-ar fi imaginat că cei din pentaspațiu sînt îngrijorați de invazie și că îl urmăresc atenți poate că nu ar fi fost atît de dezinvolt.

— Oricum, spuse Adina, scoțînd un mic aparat din poșetă, ne-am îndeplinit și noi misiunea chiar dacă cu mîinile altuia. Putem raporta liniștiți despre îndeplinirea ei. În spatele lor apăru un translator spațial, tot de forma unui cub translucid, în care se îmbarcară grăbiți.

Am ieșit din boschet și am scos apelorul. Dar ar fi știut bieții pentaspațieni că pînă și pe noi, cei din a șasea dimensiune ne îngrijora această posibilă perturbație a țesăturii spațiale, poate că nu ar mai fi fost chiar atît de îngrijorați și ne-ar fi lăsat pe noi, care aveem oricum mai multe posibilități, să rezolvăm problema. Dar, totul este bine cînd se termină cu bine. Cu o clipă mai înainte ca translatorul meu spațial să se plieze spre cea de-a șasea dimensiune, mi s-a părut că zăresc după un tufiș mutra iscoditoare a administratorului blocului, care ținea în mînă un apelor. În fond, poate că și alte spații sînt îngrijorate. Există nenumărate dimensiuni spațiale și nimeni nu poate ști cu precizie pînă la ce ordin de mărime se pot propaga o perturbație prin țesătura n-dimensională.

Vasile HOTARAN

COLEGIUL DE REDACȚIE: Sergiu SOMEȘAN — redactor șef; Marin DUMITRU — redactor șef adjunct; Marius BUHOCIU — secretar de redacție; Felicia BRUJA, Vasile NEGRUȚI, Dinu BALAN, Maria-Ioana SOMEȘAN — redactori; Radu GÂRBACEA — coperta; Traian MARC — tehnoredactor.

10.000 exemplare PREȚ: 6,50 lei